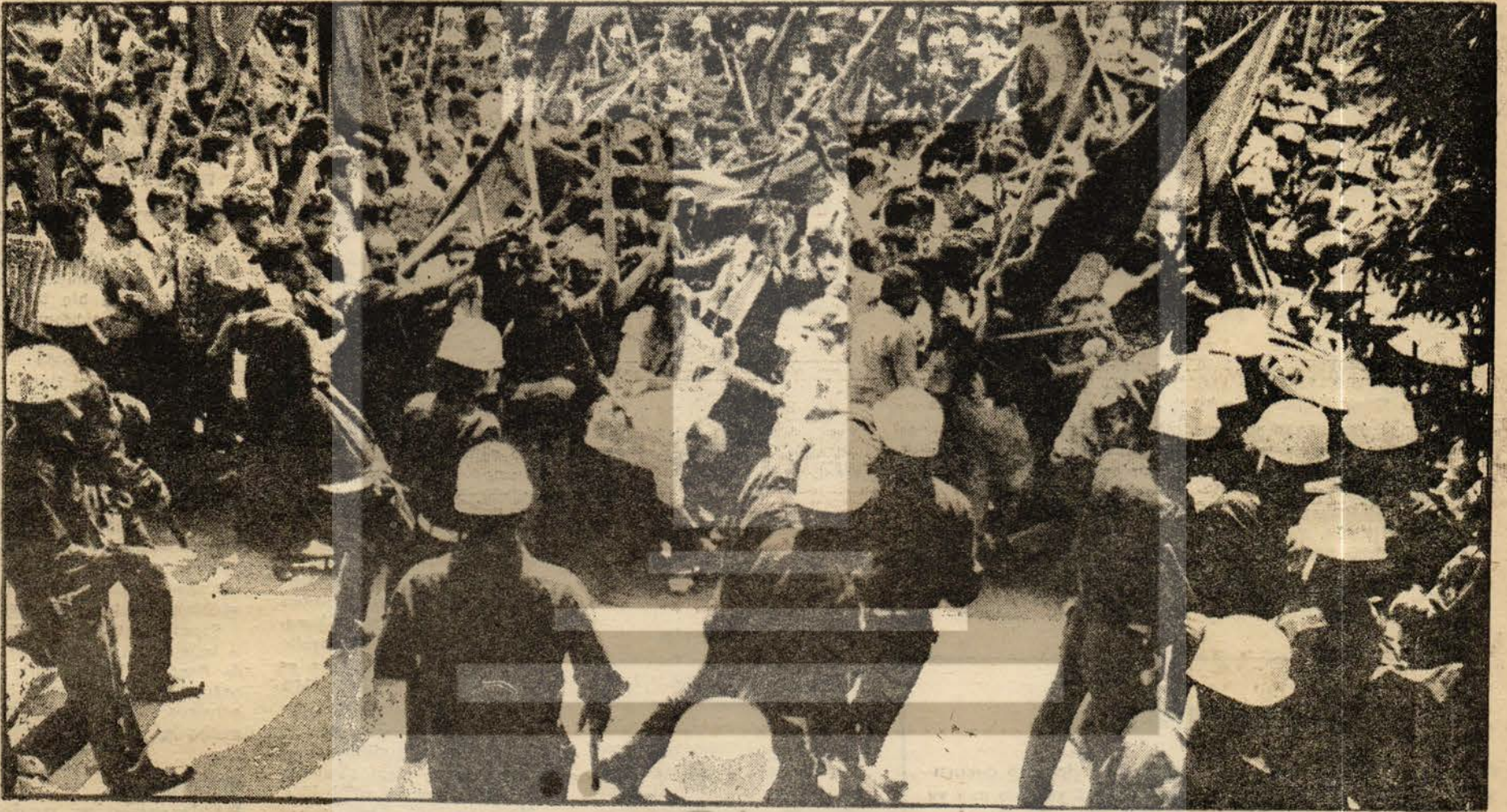

HALKIN SESİ

17 HAZİRAN
1975
200 KURUŞ

10

Tarihi yaratan biricik güç halktır

**15-16 HAZİRANIN
BESİNCİ YILI
FAŞİZME VE
REVİZYONİZME KARŞI
MÜCADELE ÇAĞRISIDIR**

HALK POSTASI

**Kitlelerin öğretmeni
olmadan önce,
öğrencisi olun**

HER TÜRLÜ KANUNSUZLUK VE ZORBALIK ALTINDA ÇALIŞIYORUZ

İskenderun Çelik - Çelik inşaatlarında Bahattin Gürsesli şirketinde çalışıyorum. Bu işyerinde 300 işçi her türlü kanunsuzluk ve zorbalık altında çalıştırılıyor. Sekiz saatlik iş gününe uyulmuyor. Pazar, bayram tatilimiz yok. İş güvenliğimiz ve sendika hüriyetimiz yok. Çoğumuzun maaşı bile yok, kaçak çalıştırıyoruz. İşyeri faaliyete geçeli sekiz ay oluyor. 100 işçinin sigortası ya var, ya yok. İş kazaları örtbas ediliyor. Kazalara karşı hiç bir tedbir yok. Bahattin Gürsesli servis istemeyelim diye koşullarda kalmamız istiyor. Koşulların ahırdan farkı yok, her tarafı öslik içinde, hastahğin yayılması için bütün şartlar var.

İşyeri faaliyete geçmeden yirmi gün önce, 1.9.1974'te sarı sendika Emek Yapım-İş ile hükümlerine uyulmayan bir toplu sözleşme imzalanmış. Toplu sözleşmede Pazar ve bayram tatilleri her işçiye miğfer, altı ay çalışan işçiye 15 gün ücretli izin, yemek parası gibi haklar var. Toplu sözleşme hükümlerine uyması için Emek Yapım-İş'in patrona baskı yapmasını gerektirir.

greve gidilmesini söyleyen işçilere sendika başkanı, «biz işçinin hakkını ahrken işvereni de hıptalamıyacağız» diyor. Bu patron sendikası bize değil Bahattin Gürsesli'ye hizmet ediyor. Öte yandan ASYMI İş sendikası da patrona toplu sözleşme teklifinde bulundu. Patron daha ucuz ve daha sarı bir sendika buldu. Bu için bu teklife yanaşmıyor. Geçmişte Yapım-İş'e karşı patronların desteklediği ASYMI-İş sendikasının işçilere karşı çevirdiği dolaplar nedeniyle yüzü iyice açığa çıktı. Artık işçiler ASYMI-İş'in grev kirası ve patron yanlısı olduğunu biliyorlar.

Öte yandan Yapım-İş ve eski Genel Başkanı İsmet Demir teslimiyet bayrağını çekince patronlar ASYMI İş sendikasını da sümeye çalışıyorlar. ASYMI-İş de bir yandan işçilerin güvenini kazanmak öte yandan patronları bu tavırlarından vaz geçirmek için grev tehditlerine geçiyor. Bu sendika Bahattin Gürsesli'yi de grev tehditleri ile valla getirmeye çalıştı. 6.4.1975 tarihinde akşam paydosundan sonra işçilerle konuşmak için koşullara gelen sendika başkanı Bayram Sökmen ve adamları, taşaronlar, ustabaşı, postabaşı ve patronun öteki adamları tarafından taş ve sopalarla kovalandı. Bu kovalama çok kolay oldu. Çünkü Bayram Sökmen, kendisinin ve ASYMI-İş'in ne mal olduğunu bilen işçilerin desteğini alamadı. Patronun karşısında kendini yalnız buldu. Hatta koruma ekibinin bekçileri bile olaya müdahale etmediler. Bu olay sırtını işçiye değil de patrona dayayan sendikalara bir ders olmalıdır.

Ertesi gün işçilerin çoğundan habersiz grev oylaması yapıldı. Patronun kendi hazırladığı, birçok işçinin isminin olmadığı listeye oylama yapıldı ve «greve hayırla sonulandı» Patronun bu oyunu bizi yıldırma. Aksine mücadele azmimizi güçlendirdi. Ne oylamanın olduğu aksam patronun çaldığı davayı zurna ne de kesilen kovunlar, oyuna geldiklerini anlavan beton işçilerinin ertesi gün greve gitmesini engellemedi. Patron Pazar tatili ve servis vereceğini, ücretlerini arttırılacağını vaad ederek işçilere tekrar işbaşı yaptırdı.

Yapı İş kolunda devrimci bir sendikamızın olmaması patronların işini daha da kolaylaştırıyor. Önümüzdeki tüm vatan işçilerinin ortak bir görevi var: kendi sendikamızı, devrimci bir sendikayı kurmak için mücadele etmek.

Yasasız Demir Çelik işçilerinin birliği ve mücadelesi! Kahrölsüz patronlar ve sarı sendikalar!

Bir işçi

**«Ne isten atmalar,
ne rüşvet, ne sarı
sendikalar ve ne de
polis baskısı
bizi yıldırılmaz!»**

Ben Vatan Plastik Fabrikasının da çalışan bir işçiyim. İşçiyi bilinçlendiriyorum gerekçesiyle patron peşime adam taktı. İşyerinden çıktuktan sonra patronun adamı ile kavga ettik. Bunun üzerine patron, İş Kanununun 17. maddesine dayanarak beni isten atmak istedi. Ben itiraz ettim, işi aksatacak bir olay çıkarmadığımı, bu olayın da işyerini ilgilendirmediğini söyledim. Ertesi günü bu defa 13. maddeye dayanarak ve bütün haklarımı vererek isten atıldığımı söyledi. Daha sonra bana 21 bin lira para vereceğini ve fikirlerimden vazgeçmemi teklif etti. Reddedtim ve «Ben sınıfımı satmam. Sen işçinin hakkını ver. Öte yanda arkadaşlarımız açken o lokma benim boğazımdan geçmez, ölürüm» dedim ve kapıyı çarpıp çıktım. O günden beri otuz beş gün dür) işsiz gezmekteyim.

Bu olay karşısında, grevimizi bahalayan, bizden habersiz toplu sözleşmeye oturan Lastik - İş durumumla ilgilenmedi. Aynı şekilde isten atılan 11 işçinin hakkını da aramadı. İsten atıldıktan sonra sürekli sendikaya gittim, ancak beni oyaladılar. Biraz daha dayan dediler. Amaçları beni bıktırmak, bu baskı ses çıkarmamı engellemektir.

EMEÇİ HALKLA KAYNAŞMAK

Halkın Sesi okuyucusu olarak, sizden aşağıdaki mektubu yayınlamanızı rica ederim.

Genç arkadaşlar, okuyan gençler, devrimci arkadaşlar, bize her zaman olduğu gibi bugün de önemli görevler düşmekte. Özellikle okulların kapanacağı bu günlerde Hepimiz yaz tatili için köyümüze veya şehrimize gideceğiz. İşte bizim görevimiz burada başlar. İster köyde, ister kentte olalım, işçi ve köylülerle kaynaşarak onlarla birleşerek onları aydınlatmak, onlara gerçek somut örneklerle bugünün önemini anlatmak ve onları bir ölçüde mücadeleye hazırlamak bütün devrimci arkadaşlara tarihi bir görevdir. Bu görevi yerine getirirken dikkat edeceğimiz şey de şudur: İşçi ile, köylü ile otururken, onlara bir şeyler verirken, onların düzeyine inmek, onlardan daha üstün görünmekten kaçınmak. Bu, işçinin, köylünün bilinçlendirilmesinde en önemli rolü oynar. Çünkü işçi, köylü kendi bilinçsizliğini bildiği için bunun bilinçli biri tarafından ona verilmeye çalışıldığını görünce o da kuşkusuz sevinir. Ve gerçekleri daha iyi kavrar. Burada Mao'nun bir sözünü hatırlamak isterim. «Biz devrimi köylülerle aynı şeyi giyerek, aynı yemeği yiyerek ve kendimizi onlardan ayırmadığımız için başardık.» İşte bize bugün düşen görev budur. Bunu bütün devrimci arkadaşların bir tarihi görev olarak yerine getireceğinden kuşku yok.

Yaşasın işçi - köylü birliği!

Fehmi Ersoy
Kadırga Öğrenci Yurdu

Baskılar bununla da bitmiyor. Bir gün Gamak fabrikasına direnen işçi kardeşlerimize omuz vermek için gittim. Sonradan Beyazıt'a giderken birisi koluma yapıştı. Ben itiraz edince polis olduğunu, beni kara kola götürceğini söyledi. «Ne suçum var, ne hakla beni kara kola götürceksin» diye itiraz etmeme rağmen, zorla karakola götürdüm. Karakolda beni tehdit ederek sorguya çektiler. Beni bir yandan dövüyorlar, bir yandan da «Gamak fabrikasında ne yapıyorsun, Kissinger'i protest eden öğrencilerin arasında ne yapıyorsun, hangi siyasî kuruluşta çalışıyorsun» gibi sorular soruyorlar. Ben itiraz edince yalar söyledim, her şeyi bildiklerini söylediler. Beni epey hur bulandıktan sonra «Bir daha seni böyle yerlerde görürsek, eli mize düşersen seni elimizden Allah bile kurtaramaz» dediler. Ne patronların isten atması, rüşvet teklif etmesi, ne devrimciyim diye geçinip bizi satan sen dikacılar, ne de polisin baskısı bizi yıldırılmaz mücadelemizi söndüremez.

İstanbul'dan bir işçi

KAPI KAPI İŞ ARIYORUM

Ben 1973-74 yılında Sanat Enstitüsünden mezun oldum. Şimdi kapı kapı iş arıyorum. Karşılaştığım olayları size yazıyorum.

1974'ün 11. ayında Konya Seydişehir'deki Etibank'ın allüminyum tesislerinde çalışmak için dilekçe verdim. Cevap bekliyorum.

26.2.1975'te Kırıkkale İş ve İşçi Bulma Kurumu'na dilekçe verdim. Cevap bekliyorum. 1974'ün 10. ayında İstanbul Eyüp Şubesi İş ve İşçi Bulma Kurumu'na verdiğim dilekçeye cevap bekliyorum.

İstanbul Allbeyköy Sungurlar Fabrikasına iş için müracaat tutanaklarının birinde,

gözümde şöyle bir not vardı: «...Bey göndermiştir. Fakat bizi oraya hiç bir bey göndermedi ve aldığımız nazlı cevap, «İşe kabul edilmiyor, sunuz beyefendi» oldu.

Tokat İş ve İşçi Bulma Kurumu'na gönderdiğim iş isteğine de gelen cevap «Dilekçeniz işleme konmuştu» oldu. Halâ cevap bekliyorum.

Türkiye Şeker Fabrikaları A.Ş. Turhal Şubesine iş isteğinde bulunduğum dilekçenin cevabı aynı şekilde: «Durumunuzla mütenezip işimiz olmadığını üzülerek bildirir, iş isteğiniz için teşekkür ederiz.»

Şayet bir teknik elemana iş bulmak bu kadar zorsa, biz de Sanat Enstitülerinin kapatılmasını yetkililerden rica ediyoruz. Üç yılımız orada geçmesin...

Devrimci bir işçi

ERGANİ'DE Revizyonistler neden «HALKIN SESİ»ni toplu halde satın alıyorlar

29 Mayıs 1975 akşamı Diyarbakır'ın Ergani ilçesinde oynanan «Ana» oyununda Halkın Sesi satan devrimcilere birkaç TSİP li revizyonist engel olma ya kalkışmıştır. Daha sonra aynı dergiyi toptan satın almak istemiş ve bir ara da satışa yarımçı olacağını belirtmişlerdir. Kendilerini tanımayan iki devrimciden bir miktar dergiyi satın almayı başaran revizyonistler, bu işi birkaç kez tekrarlamaya kalkışınca açığa çıkmışlardır. Dergilerden biri de yurt dışı yere atılmış olarak bulunmuştur.

Oyun bittikten sonra devrimciler halka bu sahtekârlığı açığa çıkardılar. Devrimciler bu gibi tertiplerin yeni olmadığını, revizyonistlerin her zaman böyle davranışlarını çeşitli örneklerle anlatmışlardır. Salondaki halk, revizyonistlere büyük tepki duymuştur.

İŞ CİNAYETLERİNE SON!

Üsküdar Doğancılar semtinde kanalizasyon çukuru kazan bir işçi, feci şekilde ölmüştür. 22 yaşında evli ve dört çocuk babası işçi arkadaşın iş güvenliği olmaması nedeniyle ölümü şöyle olmuştur:

Kanalizasyon çukuru kazma makinasıyla kazılıyor, işçi arkadaş çukurun içinde kürekle toprağı dışarı atıyordu. Kazma makinesinin çukurun kenarına fazla miktarda yığıldığı toprak birden kayıverdi ve işçi arkadaş altında kaldı. Arkadaşı kurtarmak isteyen işçileri müteahhit engelledi. Sonra kazma makinasının keçesiyle arkadaşın üzerindeki toprağı alınmasını söyledi. İşçilerin itirazına rağmen keçe toprağı indi ve işçi arkadaşın kafasıyla beraber çıktı... Bövlece arkadaşın ölümüne sebep oldu.

Kanalizasyon kenarında hiçbir tehlike işareti yoktu. Güvenlik için tahtalarla barikat yapılmamıştı.

Olaydan hemen sonra 100 metre ilerdeki karakoldan gelen polislerin hiç bir şey olmamış gibi tavırları, patronun «yazık, iş kazası» gibi tavırları karşısında, işçiler patrona küfür etmişlerdir.

Olaydan sonra gelen patronun adamları «Kader işte, cesedi yıkayıp gömeceğiz» diye alay edencesine konuşmuşlardır. Olaydan sonra tüm işçiler işten ayrılmışlardır.

Üsküdar'dan bir grup liseli

HALKIN SESİ

Haftalık Dergi * Sahibi: İker Sümerkan — Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Erhan Ünsal

— Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul — Yazışma ve Abone

Adresi: P.K. 1112, Sirkeci, İstanbul * Dizgi, tertip, baskı: ÖZGÜR Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi — İstanbul

ABONE ŞARTLARI: Yurtiçi: Yıllık 100, altı aylık 50 lira. Avrupa (uçak): Yıllık 150, altı aylık 75 lira * İLAN ŞARTLARI: Santimi otuz lira — Yayın ilânları: Sabit çerçeve 100 lira * İSTANBUL DAĞITIM: FUAT BÜTE — İSTANBUL DIŞI TÜRKİYE DAĞITIM: HÜRRIYET GAZETE DAĞITIM.

15 - 16 Haziranın Beşinci Yılı Faşizme Ve Revizyonizme Karşı Yeni Bir Mücadele Çağrısıdır

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişir- den bu yana beş yıl geçti. Emekçi halkı- mızın 1960'larda yükselen mücadelesi 15- 16 Haziran 1970'te doruğuna ulaşmıştı. İş- çi sınıfımız 15-16 Haziran mücadelesiyle gücünü ortaya koydu. Amerikancı AP iktidarının işçi sınıfını sarı sendika çenbe- rine hapsedmek amacıyla hazırladığı ka- nun tasarıları bu mücadeleyle parçalandı. 15-16 Haziran mücadelesi, işçi sınıfına ve halk yığınlarına güvenmeyen revizyonist ve darbeci görüşlere de ağır bir darbe in- dirdi. İşçi sınıfı, bencil bir sınıf olmadığı- na bütün ezilen halkı kurtuluşa ulaştırı- cak, milli demokratik devrime önderlik edecek biricik sınıf olduğunu 15-16 Haziran mücadelesiyle bir kere daha göster- di. Yüzbinlerce işçi, bütün halkın bağımsızlık ve demokrasi özlemini, yoksulluk ve zulümden kurtulma isteğini dile getirdi. Bir sel gibi akan işçi yığınları, attıkları slo- ganlarda köylülükle birleşmeyi savundu- lar ve tek kurtuluş yolunun devrim oldu- ğunu haykırdılar.

REVİZYONİSTLERİN SIKIYÖNETİME TESLİM OLAN «USLU DURUN» TEORİSİ

Birbiri peşi sıra uyguladığı baskı te- dbirleriyle faşist bir diktatörlük tezgahla- yan Amerikancı AP iktidarı, işçi mücade- lesini sıkıyönetimle karşıladı. İşçi sınıfının ve halkın demokratik hak ve hürri- yetleri sıkıyönetimin süngüleriyle bastırıldı. Binlerce işçi işten atıldı. Birçok iş- çi önderi ve sendikacı hapsedildi. İşçilere karakollarda baskı ve zulüm uygulandı.

18 Temmuz 1970 tarihli İşçi - Köylü gazetesinin başlığında durum ve görevler şöyle tesbit ediliyordu:

«Sıkıyönetim patronun emrinde işçi- leri eziyor. Zulme karşı birleşelim. 1 — Sıkıyönetimin kalkması için, 2 — İşten atılanların geri alınması için, 3 — Hap- sedilenlerin serbest bırakılması için, 4 — Baskı kanunlarının çökertilmesi için MÜ- CADELE EDELİM.»

Behice Boran'ın başını çektiği reviz- yonist TİP yöneticileri ise, her zaman ol- duğu gibi zulme boyun eğilmesini, uslu du- rulmasını, aksi halde sıkıyönetimin kalk- mayacağına savunuyorlar ve «Mücadele e- dilmesin, yoksa faşizm gelir» diyorlardı. Onlar, sıkıyönetimin kaldırılmasını, bas- kılara son verilmesini daima hakim sınıf ıların bir lütfu olarak gördüler. Boran revizyonistlerinin yönetimindeki TİP, aldığı kararlarda ordunun görevi olan milli sa- vunma işleriyle uğraşmasını ve ülke işi meselelere karışmamasını diliyordu.

Her türden revizyonist, orduyu sınıf mücadelesinin dışında bir kurum olarak göstermeye ve ordunun hakim sınıfların bir baskı aracı olduğunu gizlemeye çalışı- yordu. Revizyonistler böylece, işçi sınıfı- nın ve halkın uyanıklığını köreltmeyi en önemli görev olarak benimsediler. Bu tutumlarıyla 12 Mart faşist diktatörlüğü- nün kurulmasına yardımcı oldular. Bugün

de karşılaştığımız «uslu duralım, yoksa faşizm gelir» tutumunun anası, revizyo- nist TİP yöneticileriydi. Sıkıyönetime karşı mücadeleyi baltalayan ve örtbas et- meye çabalayan revizyonist tutumun «se- refi» en başta Behice Boran'lara aittir.

15 - 16 HAZİRAN MÜCADELESİNİN HEDEFLERİ BUGÜN DE GEÇERLİDİR

15-16 Haziran mücadelesinden bu ya- na beş yıl geçti, fakat işçi sınıfımızın mü- cadele talepleri ve meseleleri o günlerden pek farklı değildir. İşçi sınıfımız bugün de sıkıyönetimin baskısı altındadır.

Grevler, gösteriler ve bütün demokratik haklar sıkıyönetimin keyfine bağlanmış açıkcası yok edilmiştir. 12 Mart faşizmi, iş- çi sınıfımızın çektiği acıları ve yoksulluğu kat kat ağırlaştırmıştır. 1970 yılından beri hayat pahalılığının artış hızı işçi ücretle- rindeki yükselişin çok üzerindedir. İşçiler- in gerçek ücretleri, yani ellerine geçen pa- ranın satınalma gücü devamlı düş- mektedir. Ekonomik buhranın yükü en başta işçi sınıfımızın sırtına yıkılmakta binlerce işçi işten atılmaktadır. Pat- ronların lokavt uygulamaları büyük bir dert haline gelmiştir. Onbinlerce işçi, memur sayılarak en tabii hakla- rından yoksun bırakılmaktadır. Hükü- metler «Milli güvenliğe aykırı» olduğu gerekçesiyle grevleri ertelemekte ve patronların güvenliğini bu yolla da korumaktadırlar. Sendika özgürlüğü- nün gerçekleşmesi ve korunması, hâ- lâ işçi sınıfımızın temel demokratik taleplerinden biridir. Revizyonizm, 15-16 Haziranlarda olduğu gibi bugün de işçi sınıfının ayağına dolaşmakta, işçilerin mücadelesini engellemeye ça- lışmaktadır. Sendika ağaları, gangster sendikacılar ve işçi aristokrasisi bu- gün de faşist iktidarların ve revizyo- nist işçi düşmanlarının hizmetindedir.

Bu şartlar altında 15-16 Haziranla- rın mücadele hedefleri bugün de ge- çerlidir. Sıkıyönetimin kalkması, işçi sınıfımızın başta gelen demokratik ta- lebidir. İşten çıkarılmaları son verilme- lidir. Lokavt bir hak olamaz! İşçi ü- cretleri yükseltilmeli sekiz saatlik işgü- nü gerçekleşmelidir! Çocuk ve kadın işçiler üzerindeki baskılara son! Eşit işe, eşit ücret! İşçi-memur ayrımı kalk- maldır. İşyerlerinin çalışma ve sağ- lık şartları düzeltilmeli, işçilerin gü- venliği sağlanmalıdır! Sendika özgür- lüğü, grev ve toplu sözleşme hakkı üzerindeki bütün baskılara son!

İşçi sınıfımız demokratik hakla- rını pazarlıklarla ve patronların lüt- fuyla değil, mücadele ile kazanacaktır. Bu mücadeleye set çeken sarı sendika ağalarının gangster sendikacıların ha- kimiyetini yıkmalı ve bütün sendika- larda tabandaki gerçek işçinin hakimiyetini sağlamalıyız.

Proleter devrimcileri, işçi sınıfı- nın demokratik ve iktisadi hakları i- çin verilen bütün mücadelelere katıl- caklar ve bu mücadelelerde en fedakar, en mütevazî işleri yüklenecekler- dir. DİSK'in, Türk-İş'in ve diğer bağımsız işçi sendikalarının işçi hakları i- çin yapacağı her mücadeleyi destekli-

yoruz. Türk-İş'in 16 Haziran'da yaptı- ğı Uyarı Direnişi adı verilen İzmir ça- pındaki grevi destekliyoruz. Bu grev- lerin bütün yurt yüzeyine yayılması ve faşist Milliyetçi Cephe iktidarını he defalması için çalışmalıyız. DİSK de bu konuda aktif bir tutum almalı ve harekete geçmelidir.

İŞÇİ SINIFI İÇİNDE REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELE REFORMCULUĞA KARŞI MÜCADELEDEN ÖNDE GELİR

Bütün bunları tesbit etmekle bera- ber unutmamak gerekir ki iktisadi ve demokratik haklar için mücadele Len- in'in deyişiyle «İşçi sınıfının burjuva politikası»dır. Proleter devrimcilerin esas görevi işçi sınıfının devrimci si- yasi mücadelesini geliştirmektir. Sen- dikalar işçi sınıfını kapitalizm sınırla- rı içinde kalan ekonomik mücadelede re hapsedmeye çalışıyorlar. Bu konuda Türk-İş ve DİSK arasında çok büyük bir fark yoktur. Her ikisi de işçi sınıfının proleter siyasi mücadelesinin karşısında yer almaktadırlar. DİSK ve Türk-İş'in siyasi tutumları gittikçe bir- birine yaklaşmaktadır. Her ikisi de CHP'yi takip eden reformcu bir poli- tika izliyorlar. Gerek DİSK, gerekse Türk-İş içinde CHP'ye yaklaşma eğilim leri güçlenmiştir. Aralarındaki önemli fark, DİSK tabanını oluşturan işçilerin çok daha uyanık ve devrimci nitelikle- ridir. Bununla beraber Türk-İş ve DİSK yönetimlerinin mücadeleleri, bur- juva toplumunun sınırları içinde kal- maları bakımından farklı değildir.

Bütün bu gerçeklere rağmen, işçi sınıfımız için revizyonizm, DİSK'in temsil ettiği reformcu sendikacılıktan daha büyük bir tehlikedir. Çünkü Kruşçev - Brejnev modern revizyonist lerinin Türkiye'deki takipçileri yalnız burjuva reformcu bir politika izlemek le ve devrim düşmanlığıyla kalmıyor- lar. Bunlar aynı zamanda dünya geri- ciliğinin iki merkezinden biri olan Sov- yet sosyal emperyalistlerinin yayılma ve tahakküm politikalarına da hizmet ediyorlar.

Revizyonist elebaşları, DİSK'in reformcu yöneticilerinin karşısına sö- zümona «sosyalist» maskesi takarak ve iktidar mücadelesi vermek iddiala- rıyla çıkıyorlar. Gerçekten de bunlar bir iktidar mücadelesi veriyorlar. Fa- kat Brejnevci revizyonist elebaşlar, bütün iktidar umutlarını sosyal emperyalizmin yayılmasına bağlamışlardır. Bunların gerçekleştirmek istedikleri iktidar, sosyal emperyalizmin işbirlik- çisi olan bürokrat kapitalistlerin ve toprak ağalarının iktidarından başka bir şey değildir. Kaderini sosyal emperyalistlerle birleştirmiş veya birleş- tirmekte olan revizyonistlerin işçi sı- nıfımızın ve bütün halkın tepesinde kurmak istedikleri rejimin, Demirelle- rin, Türkeşlerin Milliyetçi Cephesin- den esasta farkları yoktur. «Sosyalizm» sözü revizyonist elebaşların yalnız dillerindedir. Gerçekte bunlar, işçi sı- nıfı ve halk üzerinde sosyal - faşist bir diktatörlük peşinde koşmaktadır. Bunlar, yularlarını Sovyet sosyal

(Devamı 9 ncu Sayfada)

FABRİKADAN KÖYDEN

mücadele

BOYKOT YÜRÜYÜŞ

direniş

örgütlenme

İZMİR'DE İŞÇİLER SEKİZ SAAT SÜRELİ GENEL DİRENİŞ YAPIYOR

İzmir'de 16 Haziran günü Türk — İş'in düzenlediği 8 saatlik bir genel direniş yapılacaktır. Bu süre içinde bütün fabrikalar duracak, sular akmayacak, elektrikler yanmayacak, tren, otobüs ve uçaklar hareket etmeyecektir.

DEVRİMCİ BİR İŞÇİ BENZOL ZEHİRLENMESİNDEN ÖLDÜ

Terlik işçisi arkadaşımız İsmail Doyran benzol zehirlenmesi sonucu 5 Mayıs 1975 günü öldü. İsmail bir emek şehididir. Emperyalizmin boyunduruğunda zehirlenmiş, yarı — feodal ülkemizde milyonlarca işçi çöçüğü gibi bu arkadaşımız da zar zor okuyabildiği ilkokuldan sonra terlikçiliğe başladı. Terlikçiler imalatta slüsyon ve tıbbi deney yapıyorlar. Bu maddeler zehirli, öldürücü nitelikler taşırlar. Bol hava, güneşli ve hava değişim me tertibatı olan işyerleri bir yere kadar çalışanların hayatını kurtarabilir. Oysa bugün İstanbul'da Çarşıkapı — Gedikpaşa bölgesini kaplayan kunduz rüzgarı ve terlikçilerin çalıştığı işyerleri her türlü sağlık koşullarından yoksundur. Havasız, pis daracık, içiçe geçmiş dükkanlarda arkadaşlarımız ölmüne çalışmak zorunda kalmaktadırlar.

İsmail Doyran işte bu iş koşullarının doğal sonucu olarak üç yıl direndiği ölüme sonunda yecildi. Teshis slüsyon imalinde kullanılan benzolden zehirlenmeydi. Benzolün kan kanseri yapıyordu. Benzolün kan kanseri yaptığı defalarca yazıldı, çizildi. Fakat insanlarımızı işçileri mi değil, patronların tatlı kârlarını düşünen bu düzen, bu düzenin devleti, bu duruma seyir et kaldi ve kalacaktır. İsmail gibi binlerce işçi kardeşimiz, patronların kârları uğruna, emperyalistlerin talanı uğruna ölmektedir. İsmail'in katili emperyalizme göbeğinden bağımlı işbirlikçi iktidardır. İşbirlikçi iktidarların oluşturduğu çabuşma düzenidir. Bunu anlamalı ve anlatmalıyız. Bu düzenin yıkılması ve yerine demokratik halk iktidarının kurulması için mücadele vermeliyiz.

Arkadaşları adına kardeşi Osman DOYRAN

Türk — İş Genel Başkanı Halil Tunç, bu direnişin sebeplerini şöyle açıklamıştır: «1975 Türkiye'sinde çağ dışı kalması gereken lokavt, yasa dışı olmalı ve son günlerde işverenlerce yoğunlaştırılan saldırı lokavtları durdurulmalıdır. İşçi — memur ayırımına, işçi yararına bir çözüm yolu getirilmelidir. Dernekler kanunu da değiştirilmelidir. Asgari ücretten vergi alınmamalıdır. Kıdem tazminatı, Meclis Komisyonunca kabul edilen şekliyle değil, Türk — İş'in önerdiği bir biçimde olmalıdır. Kıdem tazminatlarının bir fonda toplanması, işçi kesiminde kuşkuyla karşılanmaktadır. İşçi emekli aylıkları, günün koşullarına göre ayarlanmalıdır. Belediyelerde çalışan işçilerin aylıkları zamanında ödenmeli ve bu işçilerin sosyal hakları verilmelidir»

BEMA'DA 97 İŞÇİ İŞTEN ATILDI

Bema işçileri uzun bir süredir sarı Tek — Gıda — İş Sendikası'ndan ayrılarak Gıda — İş'e geçme mücadelesi veriyorlar. Sendika seçme hakkını ihmal etmiş pek çok baskı pahasına aylardır mücadele eden işçilere patron daha mücadelenin başında şöyle gözdağı vermişti: «DISK'in hiçbir kolu bu fabrikaya girmez. Fabrikayı kapatmak pahasına bunu önleyeceğim.» Fakat Bema işçileri yılmadılar. Birçok arkadaşlarının işten atılması, sayısız baskı ve tehdit karşısında mücadelelerini sürdürdüler.

Şimdi patron üretimin düşük olduğu bahanesiyle 97 işçiyi işten atmış bulunuyor. Bunu yaparken diğer işçilerin hepsinin yıllık izinde olduğu ve fabrikada çalışmadığı bir zamanı seçti. Böylece diğer işçilerin karışık çıkmasını önleyeceğini hesap etti. Fakat işçiler arkadaşlarını haklarını aramaya kararlıydılar.

MADEN-İŞ'İN AVUKATLARI KOÇAK DEMİR ÇEKME FABRİKASINDA PATRONA YARDIMCI OLDULAR

Silahtar'daki Koçak Demir Çekme Fabrikasında çok zor şartlar altında çalışan işçiler, bundan bir süre önce, patrona karşı verdikleri mücadelede kendilerine önderlik edecek bir sendikaya girmek için harekete geçtiler. Maden-İş'e girmek için müracaat ettiler. Bunun üzerine işçilerin mücadelesinden korkan patron lokavt ilan ederek fabrikayı kapattığını bildirdi. Bu durum karşısında işçiler de patronun fabrikadaki malları kaçırmaması önlemek için fabrikanın önünde nöbet beklemeye başladılar. İşçiler «Ağız beş kuruş paramız yok, onun için patronun hapse atırırım tehditleri bize vız gelir. Biz burada olduğukça patron, mallarını dışarı çıkaramıyacaktır.» diye direnişlerini sürdürdüler. Çevre fabrikaların işçileri Koçak Demir Çekme'nin işçilerini

yürekte desteklediler.

4 Haziran günü işçiler, 40 derece sıcakta nöbet tuttukları bir sırada Maden — İş'in avukatları patronla görüşmek için fabrikaya geldiler. Bu arada jandarma, işçilerin fabrikaya girmelerini önlemekteydi. Bir süre patronla görüşen Maden — İş'in avukatları görüşmenin sonucunda işçilere şöyle dediler. «Arkadaşlar, etraf jandarma dolu, başka çaremiz yok. Kamyonun dışarı mal çıkarmasına bir defaya mahsus olmak üzere izin vermeliyiz.» Bu sözler işçilerin sert tepkisiyle karşılaşta. Buna rağmen Maden — İş'in avukatları kapıyı açarak, işçileri dağıtmaya çalıştılar, böylece patronun malları dışarı çıkmasına yardımcı oldular. İşçiler, «Kahrolsun böyle düzen, kahrolsun böyle adalet», «güvendiğimiz sendika bizi aldattı», «Biz ağız çoluk çocuğumuz evde aç bekliyor» diye bağrdılar ve malları kaçırın kamyonu taşlarla kovaladılar.

İşçilerin öfkelerini yatıştırmak isteyen Sendika avukatı ise şunları söyledi: «Fabrikadan bu malların çıkması lazımdır. Bizim için böylesi daha iyi. Patron sizi oyuna getirmek istiyor. Bu rayı kana boyamak istiyor. Bu rada malın çıkmaması için dirensedik büyük çabamız vardı. Sonra da faşizm gelirdi. Sömürü düzeni gelirdi. Bunlara fırsat vermeliyiz.»

Reformcu sendikacılar, faşizm ve sömürü düzeni sözlerini işçilerin patronlar önünde baş eğmelerini sağlamak için bir tehdit vasıtası olarak kullanmaktadırlar. «Uslu durun faşizm gelir uslu durun sömürü düzeni gelir» demektedirler. Ama onlar bilmektedirler ki işçi sınıfı yarıdan beri faşist zulüm altında yaşıyor ve kendini bildi bileli sömürü düzeninin içinde yaşıyor. Onun için bu tehditler tesunadır. İşçi sınıfının mücadelesi zaten faşizmden ve sömürüden kurtulmak içindir.

Revizyonist ve reformist sendika ağalarının yönetimlerine son verelim. Sendikalarda gerçekten alıntı döken, tabanda ki gerçek işçilerin yönetimini hak kim kılalım

Ankara Yüksek Öğrenim Derneğinde Devrimcilerin Konuşması Zorbalıkla Önlendi

Ankara Yüksek Öğrenim Derneği (AYÖD) «Gençlik ve Üni versite sorunu» üzerine bir üye toplantısı düzenledi. AYÖD'ün yöneticileri dünya meseleleri üzerine birtakım tablolar yaptılar. Bu tablolar emperyalizmin «3. bunalım dönemi» troçkist tezleri ileri sürüldü ve konuşmacılar yeni bir dünya savaşı tehlikesinin olmadığını, ABD ile SSCB arasındaki «yumuşama»dan «sosyalist blok»un yardımlarından söz ettiler. Böylece konuşmacılar, devrimci gençliğin emperyalizme ve özellikle İki süper devlete karşı uyanıklığını köreltmeye çalıştılar. Rus sosyal emperyalizmini sosyalizm olarak yutturmaya çalıştılar. Bu revizyonist — troçkist karması gerici görüşlere karşı çıkan devrimcilerin konuşmaları ise AYÖD yöneticileri tarafından zorbalıkla önlendi. AYÖD

yöneticileri özellikle Rus sosyal emperyalizminin halk düşmanı yüzünün açığa çıkarılmasından ne kadar korktuklarını gösterdiler. Onlar, sosyal — emperyalizmin savunuculuğunu yaparken revizyonizmin zorbalık metodlarına başvurdu. Böylece AYÖD yöneticilerinin, örgüt için de demokrasinin uygulanacağına dair verdikleri sözlerin de bir kandirmacadan ibaret olduğu ortaya çıktı.

Bütün devrimci gençler, gençlik üzerinde hegemonya kurmak isteyen bu zorba, revizyonist gençlik ağalarına karşı çıkmalı ve onların gençlik üzerindeki hegemonyalarına son vermek için var gücüyle çalışmalıdırlar.

HALIÇ HALK BİRLİĞİ'NE YANILAN BASKILAR

Haliç Emekçi Halkının meselelerine eğilmek ve halka devrimci fikirleri ulaştırmak amacıyla Haliç Halk Birliği adında bir dernek kurulmuştur. Dernek daha kurulduğu günden itibaren faşist baskılarla karşılaşmıştır. İki dernek üyesi hiç bir gerekçe gösterilmeden üç gün tezarette tutulmuş, kuruluş bildirisini dağıtan üyeler, Bahariye karakolunda dövülmüş ve yine bildiri dağıtan bir kısım dernek üyesi yirmi kadar faşist komandonun saldırısına uğramıştır.

Haliç Halk Birliği bütün yurt severleri, bütün emekçi halkı ve gençliği faşizme karşı mücadeleye çağırmaktadır.

MADEN — İŞ'TEKİ SENDİKA AĞALARI ELSA İŞÇİLERİNİN ÖRGÜTLENMESİNE KARŞI ÇIKIYOR

Levent — Sarıyer yolundaki ELSA fabrikası işçileri, fabrikalarına Sendika getirmek için

mücadele etmektedir. 180 kadar işçinin çalıştığı fabrikada işçiler, aralarında 107 imza toplayarak Maden — İş'e müracaat etmişlerdir. Ama Maden — İş yöneticileri işçilerin bu talebine ilgi göstermemiştir.

Diğer taraftan, patron ve onun adamı olan bazı ustabaşları işçilere çay saati, arkadaşlarıyla serbestçe konuşma, çalışırken müzik dinleme gibi bazı küçük haklarını hatırlatarak, «Eğer sendika getirirseniz bu hakları kaybedersiniz» demektedirler. Oysa patron birkaç ay sonra fabrikasını Kartal'a taşıyacak ve işçileri işten çıkaracaktır. İşçilerin iş güvenliği yoktur. Üç — dört senelik işçiler asgari ücret almaktadırlar.

Gerçek menfaatlerin çay saati, müzik dinlemek değil, iş güvencilerini sağlayacak, haklarını arayacak bir sendika olduğuna gören işçiler, bu amaçla Maden — İş'e müracaat etmişler ve devamlı sendikaya giderek kendilerine yardım etmelerini istemişlerdir. Bunun üzerine Maden — İş, iki sendikacıyı fabrikaya yollamış, ama daha sonra hiç ilgilenmemiştir. Bunun üzerine sendikaya gidip «niye bize üye yapmıyorsunuz?» diyen işçilere, «patron sizin sendika getirmek istediğimizi duymuş, hepimizi işten atabilir, onun için bu meseleyle şimdilik fazla uğraşmayalım» demişlerdir.

İşçilerin örgütlenme isteğine karşılık Maden — İş onları örgütlememekte direnmektedir. İşçilerin örgütsüz olmaları sadece patronların işine yarar. Maden — İş yöneticileri de işçilerin örgütlenme taleplerine kulak asmamakla patronlara hizmet etmiş olurlar.

Maden — İş içinde olsun veya olmasın, metal iş kolunda çalışan işçiler devrimci talepler etrafında birleşmeli, patronlara ve sendika ağalarına karşı omuz omuza bir mücadele vermeli, demedikler.

HAKİM SINIFLARIN BİR SÖZCÜSÜNÜN KIBRIS KONUSUNDAKİ İTİRAFLARI

Türkiye'nin Kıbrıs istilasının ortaya çıkardığı sonuçlar her geçen gün daha iyi anlaşılacaktır.

Kıbrıs müdahalesinin istilacı niteliği, işgalin yurdu muza hayır getirmeyeceği, Türkiye'nin dünya ülkelerinden tecrit olacağı proleter devrimciler tarafından daha başından ortaya konmuştu. İşgalin ortaya çıkardığı sonuçları bugün, faşistler dahi kabul etmek zorunda kalmaktadırlar.

Faşizmin tanınmış sözcülerinden Metin Toker 31 Mayıs tarihli 'Hürriyet' teki «Türkiye'nin İçinde Bulunduğu Korkunç Yalnızlık» başlıklı yazısında Kıbrıs işgalinin Türkiye'yi nerelere getirdiğini açıkça itiraf etmektedir. Yazıda şöyle deniliyor:

«... Bu yalnızlık bütün görüşmelerde kendini açık şekilde hissettirmektedir. Devletimizin olaylarda hiç şüphesiz yanlış, haksız bir tutumu yok değildir... Görüntüsü itibariyle Türkiye... bir ilkel ülke halindedir. (...) Bunu sadece Yunanlıların faaliyeti ile izah etmeye kalkışmak başı kuma sokmak gibidir... Aleyhimizdeki hava İkinci Cenevre Konferansının anlaşma ile sonuçlanmamasından itibaren başlamıştır.

... 'Müdahale' adı altında söylenen Kıbrıs'taki Türk barış hareketi o tarihten sonra 'İstila' diye adlandırılmıştır. (...) zamanın aleyhimize çalıştığı bilinmelidir. Şu anda Türkiye için en hayati mesele, içinde bulunduğumuz yalnızlığı kırmak, tekrar dünyaya 'entegre' olmaktır. Avrupa Konseyi'nde olup bitenlerden 'Kardeş Mısır'ın tutumuna ve oradan Brüksel'deki havaya kadar her şey bunu ispatlamaktadır.

SARIKEMER ZENGİNLERİ YOKSULLARIN EVLERİNİ BAŞLARINA YIKIYOR

Bahar gelip işler açılınca, Doğu ve Güney doğu Anadolu'dan Ege bölgesine binlerce işçi akın eder. Tütün, pamuk ve sulama işlerinde çalışmak üzere gelen bu işçilerden bir kısmı, iş sonu memleketlerine dönüp, geldikleri köy ve kasa balara yerleşirler. Topraksızlık ve işsizlik onları bu yola iter.

Yerleştikleri köylerden biri de Söke'nin Sarikemer köyüdür. Sarikemer'e yerleşen bu işçiler çamur ve sazlardan yaptıkları evlerde otururlar. Bu saz evlerden meydana gelen 20 — 30 hanelik mahallede, 150 — 200 emekçi barınır. Mahalle, hazinenin boş arazisi üzerine kuruludur.

Evler tek gözden ibaret olup, sağlık şartlarından uzaktır. Ne suyu vardır, ne elektriği, ne yo lu Şiddetli bir rüzgârda her an yıkılabilirler.

İşte bu durumdaki 150 — 200 emekçi, Sarikemer belediyesince mahkemeye verilmiş durumdadır. Sarikemer belediyesi, «top sahası» yapacağı bahaneyle evleri yıktırma kararı almış. Yakında keşif getirecek. Aslında köyün bir top sahası var. Fakat Sarikemer'in zengin takımı bunu, keşif heyetinin gözünden kaçırmak için top sahasının direklerini söküp kaldırmış.

Durumu öğrenen mahalle sakinleri, kendi aralarında bir dilekçe yazıp topluca imza ederek durumu basına ve ilgili makamlara duyurdular. Şimdi keşif bekliyorlar. Fakat keşif sonu

cunun lehlerine olmayacağını biliyorlar. Ama ne olursa olsun, dışlerinden tırnaklarından arttırarak, borç harç ederek ya pıp çattıkları evlerini yıktırma kararındalar.

Sarikemer zenginleri, mahallede oturan işçilerin bu kararlığını gevşetmek, işçilerin birliği ni parçalamak için, «dilekçeye imza koyan herkesin anarşist

SARI SENDİKALAR, ALTINTEL MELAMİN İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİNİ DAĞITTI

Topkapı Altintel Melamin Sa nayinde çalışan 175 işçi, sendika seçme hürriyeti için direnişe geçti. Kauçuk — İş Sendikası direnişi dağıttı.

Altintel Melamin fabrikasında çalışan 175 işçi yıllardan beri sarı ideal Lastik - İş Sendikası'nın çemberi içinde hapsedilmişti. İşçilerin söylediğine göre ideal Lastik — İş in tek yaptığı işçileri iki senede bir patrona satmaktı. İşçiler sarı sendikadan kurtulmak için önce fabrikadaki temsilcilikleri ele geçirdiler. Fakat sendika, patronla işbirliği yaparak, işçilerin seçtiği dört temsilciyi düşürüp kendi adamlarını temsilci yaptı.

Bu olaylar patronun gözünü açtı. İşçilerin arasında bir kaynaşma olduğunu, bunun kendi işi için tehlikeli olabileceğini anlayan patron, üç vardiya için ikkiye indireceğini söyleyerek 40 işçiyi işten attı. Patron işçileri toplayarak, «arkadaşlar, patron hangimizi işten çıkaracak diye endişelenmeyin, sadece gece vardiyasını işten çıkarıyorum» demişti. Halbuki işten atılan 40 işçi, üç vardiya seçilen uyanık işçilerdi. Arkadaşlarının işten atılması üzerine, gündüz ve orta posta işçileri direnişe geçtiler. Fakat direnişe geçmeden önce işçiler, ideal Lastik İş'ten tetifa edip Kauçuk — İş Sendikasına kaydolmuşlardı. Böylece bir yandan atılan arkadaşlarının geri alınması, öte yandan da kendi seçtikleri sendikaların yetki alması için mücadele ediyorlardı.

Direnin ilk haftasında patron bütün işçilere çıkışlarını gönderdi. Sendikacılar, «Kâğıtların hiçbir değeri yok, onları ipe dizin» dediler. Böylece gerçek durumu, yani işten çıkarılmış olduklarını işçilerden sakladılar. Ve bunun için hiç bir tedbir almadılar.

Direnin referandum yapılana kadar kararlı bir şekilde sürdü. Referandum sırasında patron, fabrikadaki kendi adamlarına da oy kullandı. Hatâ dışardan. Saffa'daki fabrika inşaatından işçiler getirterek oy kullandı. Esasında sendikaların yetki için baş vurduğu tarihten sonra fabrikaya yeni giren işçiler referandumda oy kullandı. Altintel'de ise, değil dışardan gelenler, patronun oğlu, akrabaları, müdür dahi oy kullandılar. İşçiler durumu Kauçuk — İş'e bildirdiler, ama o ilgilenmedi. «Onlar da oy kullanabilir» dedi. Ancak patronun bütün bu engellemelerine rağmen, referandumu 135'e karşı 37 oyla Kauçuk — İş kazandı. İşçiler bu sonucu sevinçle karşıladılar.

İşçiler kendi istedikleri sendikaların yetki almasını sağlamışlar, bir an önce işlerinin başına dönmek istiyorlardı. Kauçuk — İş Sendikası toplu sözleşme görüşmelerini başlatmak üzere işverene çağrı yaptı. İşveren gelmedi. Bunun üzerine işçiler birlikte fabrikanın kapısına gidip oturdu ve kimseyi içeri bırakmadılar. Patronun çağrılması üzerine fabrika önüne 150 kadar polis geldi. Kauçuk — İş Sendikası yetkilileri işçilere,

«kalkın» dedi. İşçiler, «biz zaten ölmüşüz, polis bizi öldürse ne olur? Kalkmıyoruz» dediler. Sendikacılar işçilere yardımına başladılar. Kauçuk — İş Genel Sekreteri, «Beni seviyor sanız kalkalım, kanuni yollarla müracaatımıza yapalım» dedi. Sonra işçileri toplayarak Sendikaya götürdü. Orada işçilere çay içirip yatıştırıcı konuşmalar yapıldıktan sonra herkes dağıldı.

ALTINTEL MELAMİN İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİNİ DAĞITTI

Bu olaydan sonra işçiler bir daha fabrikanın önüne gitmediler. Sadece sendikaya gidip gelmeye başladılar. İşçiler, arabuluculuk eden müdüyle sıkıyönetim Orada sendika başkanlık yaparken gördüler. İşçiler bu görüşmelerden hiç bir sonuç alamadılar.

45 gün sendikadan aldıkları sadece 75 lirayla geçinmeye çalışsan, birçok zorluğa göğüs gereyen Altintel işçileri, bir sarı sendikadan kurtulmak isterken diğerlerinin kucağına düşükleri için başarıya ulaşamadılar ve dağıldılar. İşçilerin sarı sendika elemanlarının cilalı laflarına kanarak direniş meydanını terk etmeleri yenilgilerinin esas sebebidir.

Altintel işçilerinin mücadelesi de sarı sendikaların mutlaka yıkılması ve onların yerine işçilerin menfaatlerini koruyan devrimci sendikalar için mücadele edilmesini gerektiğini göstermektedir.

DÜZELTME

Dergimizin 8. sayısında, 5. sayfada yer alan «12 Mart İşkencecileri Gene İş Başında» başlıklı yazının 1. sütununun 7. paragrafında, Binali Akpınar'a yapılan işkencelerde Savcı Osman Nuri Karateke'nin hazır bulunduğu, onu sonradan sesinden tanıdığı söylenmektedir. Binali Akpınar, dergimize yolladığı açıklamada, kendisine yapılan işkencelerde hazır bulunan savcının Osman Nuri Karateke değil, Devlet Güvenlik Mahkemesinde ilk sorgusunu yapan savcı olduğunu belirtmiştir.

Dergimizin 7. sayısının 2. sayfasında yer alan, Toptaşı cezaevinden iki tutuklunun Vural Önsel ile ilgili mektubunda, 3. sütundaki 2 paragrafın 2. cümlesinin doğrusu şöyle olacaktır:

«Ve ardından gizlice Türkiye İşi — Öğrenci Derneği adına da, «Yaşasın Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi ve Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu, «Yaşasın Devrim» VE BUNLARIN HEMEN ALTINDA burjuva düşüncesinden kaynaklanan sloganlarla BİTEN devrimciler güya hedef göstererek ESASTA devrimcileri ve devrimci düşüncüyü karalayan bir bildiri dağıttı.»

Kapital dizilmiş yerlerin basılı metinde yer almayışı bazı yanlış anlamalara yol açmıştır. Düzeltir, özür dileriz.

15 KURULUŞUN 15 - 16 HAZİRAN'IN YILDÖNÜMÜ İÇİN YAYINLADIKLARI ORTAK BİDİRİ

İstanbul İşçi Dayanışma Derneği, İleri Maden — İş, Haliç Halk Birliği, Giresun Yardımlaşma Dayanışma Derneği, Kars Kültür Derneği, İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği, Anadolu Yakası Devrimci Liseliler Birliği, İstanbul Devrimci Demokratik Kültür Derneği, Tüm Emekçiler Yardımlaşma Dayanışma Derneği, Bingöl Devrimci Kültür ve Dayanışma Derneği, Seyyad Saticılar Dayanışma Yardımlaşma Derneği, Mecidiyeköy Halk Birliği, İstanbul Devrimci Gençlik Birliği, İstanbul Demokratik Orta Öğrenim Derneği, Genç Eczacılar Derneği adlı kuruluşların 15 — 16 Haziran işçi mücadelesinin beşinci yıldönümüyle ilgili olarak yayınladıkları bildiride şöyle denilmektedir:

«Bugün yine hakim sınıflar işçi sınıfı ve emekçi halkımızın gelişen mücadelesini baskı ve zulümle engellemeye çalışıyor. Sıkıyönetim sürüyor, grev miting ve yürüyüşler engelleniyor, işçiler toplu işten çıkarılıyor, geçekondular yıkılıyor, işçiler, köylüler, gençler, öğretmenler... kurşunlanıyor.

Baskı sömürü ve zulüm düzenine karşı işçiler, köylüler, gençler, tüm halkımız tek bir yumruk olup savaşıyoruz.

Hakim sınıflar alabildiğine örgütlüdür. Biz de hızla örgütlenmek, bilinçlenmek zorundayız. Halkın her kesiminin tek tek mücadelesi, işçi sınıfı öncülüğünde birleşip örgütlü mücadeleye dönüştüğünde emperyalizm ve yerli ortaklarının kaleleri yerle bir olacaktır.

— Grev hakkımızın engellenmesine karşı mücadele edelim

— İşten çıkarmalara topluca karşı koyalım.

— Kendi sendikamızı kendimiz seçeceğiz.

— Faşist baskılar ve Sıkıyönetim mücadelemizi durduramaz.

— Yaşasın işçi sınıfının öncülüğünde halkımızın kurtuluş mücadelesi.

— Emperyalizm dünya halklarının kurtuluş savaşlarıyla yok edilecektir.

DEV METAL'DEN ATILAN

30 İŞÇİ SORUYOR : NERDE SENDİKA ÖZGÜRLÜĞÜ? NERDE İŞ GÜVENLİĞİ?

Dev Metal, Kartal'da 75 işçinin çalıştığı bir fabrikadır. Burada çalışan işçiler yıllardır sendikasızsız, sosyal haklarından yoksun, bir köle gibi çalıştırılmaktadır. Bütün işçi sınıfımız üzerindeki baskılar, burada daha da katmerli olarak mevcuttur. Çoğunluğu asgari ücretle çalışan Dev Metal işçileri, önceki yıllarda da sendikaya girmeye teşebbüs etmişler, fakat patronun çeşitli baskıları ve birçok işçiyi kanunsuz olarak işten atmasıyla karşılaşmışlardır.

Haklarını alabilmek için birleşmek ve patrona karşı mücadele etmekten başka yol olmadığını gören işçiler, Mayıs ayı içinde sendikalaşmak için tekrar harekete geçtiler. 44 işçi Maden — İş Sendikasına üye oldu. Bunun üzerine sendika, Bölge Çalışma Müdürlüğüne müracaat ederek toplu sözleşme yetkisi istedi. Yetki kararının gelmesi beklenirken, sendikalaşma girişiminden haberdar olan patron, baskı yaparak işçileri sendikadan istifa etmeye zorladı. İşçilerin istifa etmemekte direnmesi üzerine, sırtını sıkıyönetime dayayan patron, önce 30 Mayıs'ta kendisince önder olarak tesbit ettiği 6 işçiyi, daha sonra da 26'dan fazla işçiyi işten attı.

Patron, işçilerden bir kısmına tazminat vermemek için işe 2—3 saat geç gelmelerini bahane etti. İşçiler direnmek isteyince, patronun çağıracağı polis komiseri işçileri tehdit ederek çıkışlarını zorla imzalattı. Olaydan haberdar edilen Maden — İş'in 4. Bölge Temsilciliği ise, direnmek isteyen işçilere «Biz size direnin de demedik, direnmeyin de demeyiz» diyerek sıkıyönetim korkusuyla işçileri yalnız bıraktı. Daha sonra da atılan işçilerle hiç ilgilenmedi; onlara başvurabilecekleri kanuni yolları bile göstermedi.

İşçilerin, polisin ve patronun baskılarıyla çıkışlarını imzalamaları, bir hâta idi. Onlar direnme kararlarında ısrar etmeli ve Maden — İş temsilciliğinin yatıştırma çabalarına da aldırış etmemelidirler. Çünkü hak elde etmenin yolu, mücadeleden geçer. İşçiler ancak kendi güçlerine güvenmelidirler.

Dev Metal işçileri şimdi şöyle diyorlar: «Biz eskiden patronların ve sıkıyönetimin gerçek yüzünü çok iyi görmiyorduk. Ama anladık ki bunlar bizim gerçek düşmanlarımızdır. Bunu bilip birbirimize daha sıkı kenetlenmeliyiz.» Ve soruyorlar: «Nerede sendika hürriyeti? Nerede iş güvenliği?»

«TÜRKİYE ASKERİ BLOKLAR DIŞINDA TARAFSIZ VE TAM BAĞIMSIZ BİR POLİTİKA İZLEMELİDİR.»

Geçenlerde kurulan Sosyalist Parti'nin genel başkanı Mehmet Ali Aybar, haftalık Yankı dergisinin son sayısına verdiği bir mülakatta, faşizme karşı mücadele ve güçbirliği çağrısında bulunmuştur. Mehmet Ali Aybar, derginin Türkiye'nin dış sorunlarıyla ilgili sorusu na şu cevabı vermiştir:

«Bu sorunlar emperyalist dünya sisteminin kendi iç çelişkilerinden ortaya çıkmaktadır. Bizim yıllardan beri bu konudaki görüşlerimiz açıktır. NATO'dan çekilmeli, ikili anlaşmalar feshedilmeli, Türkiye askeri bloklar dışında tarafsız ve tam bağımsız bir politika izlemelidir.»

Bilindiği gibi geçenlerde yapılan DİSK 5. Genel Kurulunda da, toplantılar sonunda kabul edilen kararda Türkiye'nin bloksuz bir dış politika izlemesi gerektiği belirtilmişti. Öte yandan CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit, 10 Haziran günü Millet Meclisi gurubunda yaptığı bir konuşmada, Türkiye'nin Orta Doğu ülkeleri arasında yer almasını savunmuş ve şöyle demiştir:

«Babı ile ilişkileri ve iş birliği nedeniyle Türkiye Orta Doğu'da Batı'nın bir temsilcisi gibi davranırsa böylelikle kuşku uyandırmaz.»

15 - 16 Haziran 1970'deki şanlı işçi direnişinin beşinci yıldönümünü kutluyoruz. Bugün bu büyük mücadelenin doğuşunu gelişmesini ve sonuçlarını bu mücadelede çıkan dersleri esaslı bir şekilde incelemek ve öğrenmek, önemli bir görevdir. Aydınlık Yayınları'nın çıkardığı «TİİKP Davası — Savunma» adlı kitabın 15 - 16 Haziranı anlatan bölümlerini sütunlarımıza alıyoruz. Yayınladığımız bölümler, kitabın birinci baskısının 252 - 257. sayfaları arasında yer almaktadır.

Halkın mücadelesi 15 - 16 Haziran'da en yüksek noktasına ulaştı

Artan pahalılık karşısında işçilerin eline geçen ücretin satın alma gücü hızla düşüyor, işsizlik ve yoksulluk artıyordu AP iktidarı, iktisadi buhranın yükünü işçi sınıfının ve bütün halkın omuzuna yükleyerek, sömürü rejimini sürdürmeye çalışıyordu. Burjuvazi, işçi ücretlerini en alt seviyede tutmak için, işçi sınıfının sendika ve grev hakkını kısıtlamak istiyordu. AP, bu amaçla, 274 - 275 sayılı kanunları değiştiren bir tasarıyı Meclise getirdi. Tasarı, işçilerin sendika özgürlüğünü tamamen ortadan kaldırıyor ve sarı sendikaların işçi sınıfı üzerindeki tahakkümünü kuvvetlendiriyordu.

Demokratik haklara için senelerdir yalınmadan mücadele eden işçiler, bu tasarıya karşı çıkarak 15-16 Haziran günleri İstanbul'un Alibeyköy, Levent, Kartal, Topçular ve Bakırköy bölgelerinde dört ayrı kol halinde yürüyüşe geçtiler. İzmit işçilerinin de yürüyüşe katılmasıyla 150 bin işçi, iktidarın işçi düşmanı politikasını mahkum etti. İşçi-Köylü gazetesi, 16 Haziran mücadelesinden bir sahneyi şöyle anlatıyordu:

«Kadınlı erkekli on binlerce işçi barikata yüklendiler, barikat bir kâğıt gibi parçalandı. Bir an dalgalandı işçi seli, yıldırım gibi boşandı ve hep bir ağızdan gürlediler: İLERİ! Polisler darma daga edildi. O anda silah sesleri duyuldu. Bir işçi yere düştü. Tulumu kıpkızıl kar olmuştu İsmi Yaşar Yıldırım, Mutlu Akü işçisi. Ötede biri daha yıkıldı yere. İsmi Abdurrahman Bozkurt. Bir koşu yığıt daha: Mustafa Baylan ve daha birçoğu. Ama ne tanklar, ne süngüler, ne de kurşun yağmuru işçilerin büyüyen selini durdurmaya yetmedi. İşçiler, çelikten bir duvar gibi polisi çiğneyip geçtiler.»

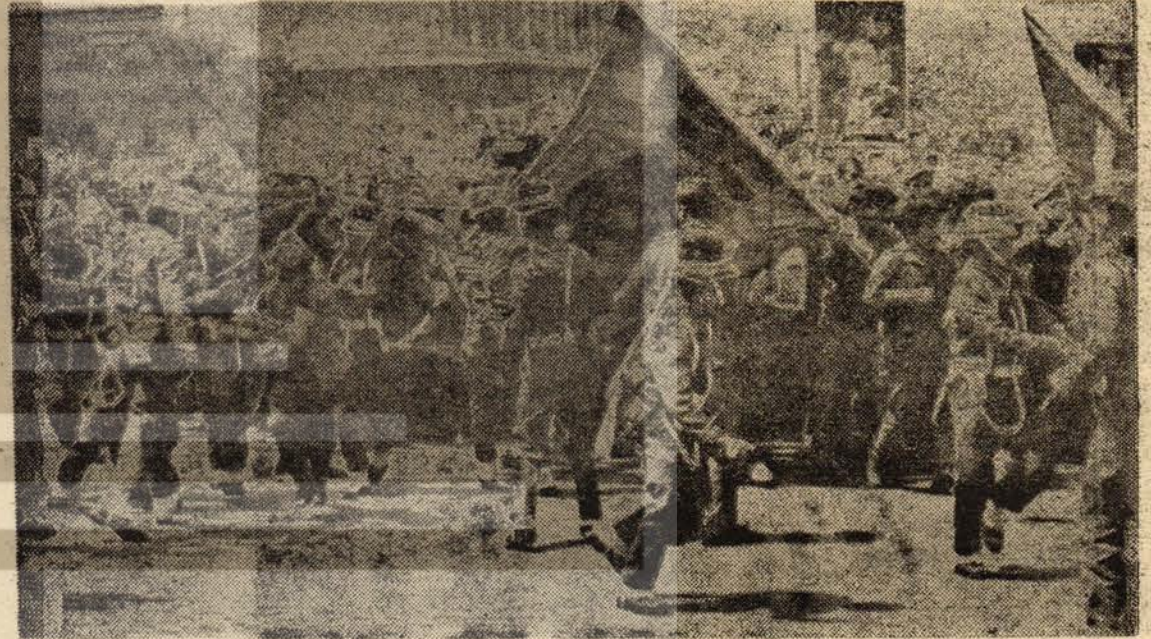
Kanunun çıkmasında, AP iktidarıyla işbir-

liği eden Türk - İş'e üye on binlerce işçi de, «Bu senetika davası değil, işçi davasıdır» diye rek işlerini bıraktılar ve sınıflarının safında mücadeleye katıldılar. Vurulan işçilerden Yaşar Yıldırım, Türk - İş üyesiydi. Yaralanan işçilerden Mehmet Gıdak ise hastahanece can verdi.

Ankara'da da işçiler ve gençler, baskı kanunu tasarisına karşı yürüyüş düzenlediler ve polisle çatıştılar.

15 - 16 Haziran mücadelesi, işçi kardeşliğinin unutulmaz bir örneği oldu. Demokratik isteklerle harekete geçen işçiler, mücadele sırasında köylülerin isteklerini ifade eden sıralar Personel Kanunu, zamlar, işsizlikle ilgili sloganlarla bütün halkımızın menfaatlerini savundular. İşçi sınıfının devrimci mücadelede halka önderlik etmeye yetenekli bir sınıf olduğunu gösterdiler.

İşçilerin mücadelesi bütün halkımıza yüreklendirdi. İşçiler 15-16 Haziranda Amerikan AP'nin teşkilât binalarına, Amerikan

İşçi-Köylü Gazetesine Yazan İşçiler 15 - 16 Haziran

İŞÇİ — KOYLU gazetesi'nin 15 — 16 Haziran'dan hemen sonra, 25 Haziran'da yayınlanan 19. sayısını «Yiğitler Dönermi Er Meydanından» manşetini taşıyordu. Bunu 18 Temmuz tarihli 20. ve 14 Ağustos tarihli 21. sayılar izledi. Bütün bu sayılarda 15—16 Haziran olaylarına geniş yer verilmişti. Bu sayılarda yer alan işçi mektuplarından bazılarını aynen yayınıyoruz:

EMAYETAŞ İŞÇİSİ BİR ARKADAŞ ANLATIYOR

Patronlara karşı direnme hakkımız olan, grevi patrollerle ortak olan işçi ve köylü düşmanı hükümet yeni bir sendikalar kanunu ile kaldırmak ve patronların ekmeğine yağ sürmek istemektedir. Bu kanun aynı zamanda Amerikan kuklası Türk — İş'in de iğine gelmektedir. Türk — İş işçi ar-

kadaşlarımıza aldatıp onları patronlara daha iyi satacaktır. Çünkü karşısında işçinin haklarını arayan devrimci sendikalar ve bu sendikaların toplandığı DİSK olmayacaktır ve Türk — İş meydanı boş bulup Amerika ile işbirliği yapan patronlarla daha iyi pazarlık yapacaktır.

Emeğimizin hakkını alamıyoruz. Gecekondularda oturuyoruz. Çocuklarımızın yiyecek bir şeyi zaten yok. Okula bile gidemiyorlar. Aç ve sefiliz. Bir köle hayatı yaşıyoruz. Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok. Bu sathıms Amerikan uşakları bizi daha çok zincire vurmak istiyorlar.

Artık bunların azgınlıklarına dur demenin zamanı gelmişti. Çıktık dışarı. Yürü Allah yürü. Karşımıza polisi diktiler. Vur Allah vur. Baktılar bir sel gibiyiz. Karşımıza askeri diktiler. Ya ul bizim gıbl işçi ve köylü çocuklarımız diktiler. Askerlerle göğüs göğüse geldik. Geç Allah geç. Sonuna kadar direnmeye kararlıyız. O hükümetle, o patronla o sarı sendika ile, o Amerika ile savaşmaya kararlıyız. Baktılar olmuyor. Örfi İdare getirdiler. Böylece bizi susturmak istiyorlar. Ama biz susmayacağız. Gerekirse Örfi İdareye rağmen savaşa devam edeceğiz. Bu pat-

ronların ve Amerika'nın iktidarını yıkıp işçinin ve köylünün iktidarını kurana dek savaşacağız.

Fabrikamızda İşçi — Köylü gazetesi dağıtıldı. İşçinin hakkını arayan, işçi için çıkan gazete diyor ki «Yiğitler er meydanından döner mi?» Biz bu savaştan kaçmadık. Sadece saflarımızı kuvvetlendirmek, çelikleştirme ve Amerikan emperyalizminin kuklası hükümetin aklı başına geldi mi, ona bakmak için durduk. Hükümetin paçası tu tuştü. Onun arkasındaki Amerika'nın ve işbirlikçi patronun da. Bizler bundan sonraki kavgaya daha bilinçli ve kuvvetli katılmayız. Onun için karşıımızdaki düşmanı ve yanımızdaki dostumuzu — köylüyü ve talebeyi — daha iyi tanımalıyız. Tanımak için de devamlı okumalıyız. Fabrikalara kadar dağıtılan İşçi — Köylü gazetesini okumalı, onun etrafında eğitim yapmalı ve toplanmalıyız.

BİZ YAŞAMAYI ÖRSE ÇEKİC VURARAK ÖĞRENDİK

Artık eski işçi yok. Artık baskıya boyun eğen, sarı sendikaya razı olmuş, patronun uşaklarının her dediğine be diyen işçi yok. Artık meydanlarda gü-

rül gürül bağırın, vurguncu patronun ve Amerikan uşaklarının yüreğine korku salan, «Demirel istifa» «Bağımsız Türkiye» diye haykıran işçi var. Hangi sendikaya üye olursa olsun hep beraber birleşebilen, merminin üstüne yürüyebilen, bütün halkın sevgisini üstüne çeken devrimci işçi sınıfı var.

Amerikalı iktidar son yeni kanun o yunu ile işçileri zincire vurabileceğini bütün halk işsizlikten ve pahalılık tan kırılırken ağızlarına kilit vurabileceğini sandı. Sayısız işçinin can pahasına kazandığı hakları Meclisteki gerici kodamanların parmak kaldırmasıyla geri alabileceğini umdu. DİSK sendikalarını kapatarak bütün işçileri Türk — İş'e bağlayıp sarı sendika çemberine hapsedeceğini ve boş meydana at oynatabileceğini sandı, ama fena alandı.

Fena aldandınız beyler! Ne uşak sarı sendikalarımız, ne polis, ne tank, ne tüfek işçileri durdurabilirdi. İşçiyi ateş açtırdınız, işçiyi polise vurdurdunuz, fakat durduramadınız. Gene bütün halk sizi lanetledi!

Şimdi sıkıyönetim var. İşçinin A-nayasa mücadelesini baştırmak için sıkıyönetim getirdiniz. Ne olacak? İşçi

ler asker elbiselerinden mi korkacaklar? en yiğit kardeşlerimiz mi teslim edilecekler? kamçı vurguncu maz, biz korkmayız. may başkasının su kaşarak, perde ararak değil, fabrikalararak öğrendik. Eler korkarsınız.

DEMİR - DÖZ SESLENİYOR

Sıkıyönetim işçiyi işverene yardımcı yürüyüşleri çok iyi daha başarılı olmaları zene karşı işçilerin ezilen halk ve de ortak bir cephe de Türk Demir - işçileri

BU KANUN YERİNDEN ÇIKARILMALI

Büyük işçi yürüyüşü. Fakat bizi vermiş haklarımız

n Mücadelesi rimci Bir Okul Oldu

«Sıkıyönetim patronların emrinde işle-
ri ediyor.

«Zulme karşı birleşelim!

«Patronlar, Amerikalı AP iktidarının
yardakları, patronların uşağı sarı sendi-
kacılar, 15-16 Haziran büyük işçi hare-
ketinde kaçacak delik aramışlardı. Simdi
sıkıyönetime sırt dayayarak, silâhların ve
süngülerin gölgesinde işçilerimize zulme
diyorlar. İşçileri işten atıyorlar, hapsedi-
yorlar. Ücretleri ödemiyorlar. Şehit işçi-
lerimizin cenazelerine el koyuyorlar ve
cerazeleri arkadaşlarına ve ailelerine ver-
iyorlar.»

Sıkıyönetim, 15-16 Hazirandan önce bas-
lamış olan grevleri de zorbalıkla bastırdı. Grev
toplu sözleşme miting, yürüyüş gibi bütün
demokratik haklar kaldırıldı. Devrimci örgüt-
lerin faaliyetleri yasaklandı. Patronlar binler-
ce işçiyi fabrikalardan attılar. Atılanların isim
listelerini sıkıyönetime ve diğer fabrikalara
yolladılar. Patronların düzenlediği bu kara ha-
terde ismi bulunan işçiler, hiçbir fabrikaya
alınmadı. Sadece İstanbul'un Anadolu yaka-
sından binden fazla mücadeleci işçi işten atıl-
dı. Demirel'in kardeşinin fabrikası Haymak'ta
bütün işçiler işten atıldılar. O zamanki sıkı-
yönetim, 12 Marttan sonraki faşist diktatör-
lüğün bir provası oldu.

15-16 Haziran mücadelesi, AP'nin ve di-
ğer hakim sınıf partileriyle Türk-İş'in ge-
rici ve halk düşmanı yüzlerini bir kere daha
ayığa çıkardı. 15-16 Hazirandan sonra gerici-
ler her zaman yaptıkları gibi işçi sınıfına kar-
şı kuralama kampanyasına giriştiler. Demirel,
Feyzioğlu, Türkeş, Bozbeyli gibi halk düşman-
ları, bütün patron teşkilatları gerici dernek-
ler ve Türk-İş sendikacıları, ağız birliği halin-
de bu kampanyanın başını çektiler. DİSK yo-
neticileri, hakim sınıfların terör tehditleri
karsısında korkuya kapıldılar, radyodan işçiler
re çağrılar yaparak, mücadeleyi söndürmeye

ı Anlatıyor

İmiş kardeş
renişi bırakıp
n kahpe elle
Hayır çizme
İşçiler kork-
kü biz yaşa-
ı kârına kâr
ın vatan sa-
rse çekici vu-
rkmayız, siz-

yen bu kanunu çıkartmayacağız. Eğer
bu kanun çıkacak olursa yer yerinden
 oynayacağım bildiriyoruz. Bu yürüyüş
te bize, işbirlikçi patronlar, tefeciler
ve hükümet kara çalmak istedi. Hükü-
met, işbirlikçi patronlar ve tefeciler,
bizim sırtımızdan asalak olarak geçi-
yorlar.

Bir kere düşünün! Amerikan uşak
lığı yapanlar, devletin bütün kredileri
ni yağmalıyorlar. Başbakan bizim sı-
rtımızdan toplanan vergilerle, emeği-
mizden alınan paralarla kardeşlerine
milyonlar dağıtıyor. İşte bunların yü-
zü karadır. Birçok kardeşimiz, hapis-
hane köşelerinde süründürülüyor. Aslı
hapishanede süründürülecek olanlar,
ellerini kollarını sallayarak doluyor-
lar. Bu haksızlığın önüne elbette bir
gün geçilecektir. Ne çabuk unuttular
on yıl öncesini! Yeminliyiz. Bu uğur-
da son damla kanımıza kadar müca-
dele edeceğiz. Biz ölürsek, bizden son-
ra gelen kardeşlerimiz esaretten kur-
tulsun. Kaybedecek zaten hiçbir şeyi-
miz yok. Oysa yapacağımız her mü-
cadelede yine biz kazanacağız.

Kulağımıza küpe olsun.

Cihan Komandit Fabrikasından
bir işçi arkadaş

MDEN
UM

yapmakta,
dır. Son işçi
tır. Fakat
bugünkü dü-
şlerin, diğer
aydınların
nası gerekir.
m Fabrikası
r arkadaş

SA YER
YACAK

ç kardeşimiz
sürükleyen,
almak iste-

çabstılar. Şiddete karşı olduklarını ilan ede-
rek, hakim sınıflara teminat verdiler.

15-16 Haziran Mücadelesi şçi Sınıfımız için devrimci bir okul oldu

15-16 Haziran mücadelesi, işçi sınıfımı-
zın hızla bilinçlenmekte olduğunu tekrar doğ-
ruladı. İşçi-Köylü gazetesinin, 15-16 Hazi-
randan sonra, bu mücadelenin en önünde yü-
rüten Demir Döküm işçileriyle yaptığı röpor-
tajda bir işçi şöyle diyordu:

«Apaçık meydandadır ki, patronlar dal-
ma bizim en büyük düşmanımızdır. Ağzı
mızdaki lokmaları alan kişilerdir onlar.
İşçi sınıfına karşısında kaç türlü ağa
vardır? Genel olarak beş türlü vardır: 1.
Meclis ağası, 2. Ordu ağası, 3. Emniyet
ağası, 4. Fabrika ağası, 5. Çiftlik ağası.
Bir de sendika ağaları vardır ki, işçi sı-
nıfının bunları çok iyi tanması lazımdır.
İşçi sınıfı bunları tanımalıdır ki, yetmiş
sene sonra gelecek zürriyetinin köle ol-
mamasını sağlayabilsin. Bu adamlar bizi
24 saat kuruş saat ücretiyle satın alıyorlar.
Yani yetmiş sene sonra, zürriyetimizi de
köle olarak satın alacaklardır. Gerek köy
lünün, gerekse işçinin bunu anlaması la-
zımdır.»

Yine Demir Dökümlü bir başka işçi sun-
ları söylüyordu:

«Kendi iktidarımızı kurmak için bugün-
kü partilerden herhangi birisine önem
vermemeliyiz. Kendi iktidarımızı kur-
mak için, işçi sınıfının mücadele yolunu
öğrenip, kendi devrimci partimizin gös-
teceği yoldan ilerlemeliyiz!»

15-16 Haziranda Emayetas fabrikasında
işçi olan ve 30 Aralık 1971 günü İsrail elçili-
ğince bomba atarken şehit düşen yoldaşımız İs-
met Dışbadak (Kasım), İşçi Köylü gazetesinde
çıkardığı mektubunda şöyle diyordu:

«Bizler devrimci mücadeleye bundan son-
ra daha bilinçli ve daha kuvvetli katılma-
lıyız. Onun için karşımızdaki düşmanı ve
yanımızdaki dostumuzu daha iyi tanıma-
lıyız.»

Sıkıyönetim şartlarında devrimci fikirleri
işçilere ulaştırmak ve onları teşkilatlamak için
mücadele edildi. Faşist baskılar, işçi sınıfının
ve bütün halkın mücadele azmini biletti. Demir
Döküm işçileri, sınıf mücadelesinde işçilerin
nazını bereceğini aynı röportajda şöyle anlatı-
yorlardı:

«Eskiden fabrika içinde müdürler usta-
basılar karşısında suskun puskun duru-
yorduk. Şimdi ise böyle bir durum yok-
tur. Tam tersine onlar kuyruklarını apı-
sarasına sıkıştırıp doluyorlar. Meselâ
gene eskiden polisten korkuyorduk. Ama
şimdi işgâl sırasında polisi darmadağın e-
dince, onların hiçbir şey olmadığını an-
ladık. Şimdi hiç korkmuyoruz. Fakat şim-
di de komandolar hakkında aynı korku-
yayılmak isteniyor. Zamanla komando-
ların da hiçbir şey olmadığını göreceğiz.»

15-16 Haziran mücadelesi işçi sınıfımız
için devrimci bir okul oldu. İşçilere, patronlar-
ın ve onların iktidarının ne kadar zalim oldu-
ğunu bir defa daha gösterdi. Devletin hakim
sınıfının baskı aracı olduğunu işçiler müca-
dele içinde öğrendiler. İşçi sınıfı ne kadar
güçlü olduğunu mücadele içinde kavradı. İş-
çiler üretimi durdurdukları ve birlik halinde
mücadele ettikleri zaman köhne düzeni sarsa-
bileceklerini tecrübeleriyle gördüler.

15-16 Haziran, işçi sınıfının düşmanlarının
tek tek patronlar değil, bir bütün olarak ha-
kim sınıflar ve onların iktidarı olduğunu bir
kere daha gözler önüne serdi.

İŞÇİ-KÖYLÜ
Millî demokratik devrim mücadelesinde emuz omuz
Amerikalı İktidar sıkı yönetim
Halkı eziyor. Çünkü işçiden ve halktan
korkuyor. Halkımızın mücadelesini
Anayasayı çiğneyerek, baskı ve
zulümle sindiremeyeceklerdir.
Yigitler
Döner mi Er Meydanından
Er Meydan, Amerikan Sömürücüleri ne, Toprak Ağalarına,
Tefecilere ve Binlerin İktidarına Karşı Savaş Meydanıdır.
Zincirlerinden başka
Kaybedecek?

İŞÇİ-KÖYLÜ
Millî demokratik devrim mücadelesinde emuz omuz
Sıkı Yönetim
Patronun Emrinde
İşçileri Eziyor
Zulme Karşı Birleşelim
İşlerinden atılan 140
Sungurlar İşçilerinden
Türkiye Halkını
1- Sıkı yönetim kâğıdı için
2- İşten atılanları geri alınması için
3- Baskı ve zulme karşı birleşelim için
4- Baskı kurumlarını çökertmesi için
MÜCADELE EDELİM!

İŞÇİ-KÖYLÜ
Millî demokratik devrim mücadelesinde emuz omuz
Amerikalı AP İktidarı patronları destekliyor, emzük ve
pahalıya halkımızı kısıp kısıyor. Amerikan patronlarını iş-
çiler, tefeciler ve yolsuzca iktidarı sürdürüyor.
Saldırıları kesilmeyen. Halkın haklarını her şeyden önce
Yurdun her yanında işçiler, köylüler
ve bütün halk mücadele bayrağını kaldırıyor
CESARETLE
SAVAŞALIM

15-16 Haziran, halkımızın 1960'dan beri
yükselen mücadelesinin en yüksek noktası ve
işçi sınıfımızın mücadele tarihinin en büyük
kitle hareketidir. Alık İhsani 1516 Haziranı
şöyle anlatıyordu:

Düş değil bu, hayal değil, he neyy be
Yetmiş bin dev işçim kalktı yürüdü
Kokmuş düzene sahip çıkanım
Alınım çatma aktı yürüdü
O barış yerine kavgayı seçen
Alınım terini su diye içen
Kıyıda köşede eline geçen
Demiri iki kat büktü yürüdü
Yüreğinde yara, etinde bere
Faşizm döşenmişti bastığı yere
Hesabını sonra sormak üzere
İçinden üç ölü döktü yürüdü

15-16 Haziran mücadelesi, kitlelerin gü-
cünü inkar eden ve kitleleri hor gören opor-
tünist fikirlere ağır bir darbe indirdi. Hakim
sınıfının ordusunun «devrimci» olduğu konu-
sunun yayılan fikirler ve parlamenter hayaller
bir kere daha iflâs etti. Reformcu sendikacı-
lık işçi sınıfının mücadelesini gerici düzene
tabi kılan rolü gözler önüne serildi. Kurtulu-
sun ancak ihtilalle olacağı ve ihtilali ancak
işçi köylü yığınlarının gerçekleştireceği yeni
den doğrulandı. Bu gerçekleri gören bir kısım
ileri işçi grupları, hakim sınıfların gerici te-
rörüne karşı koymak için gizli örgütlenme-
lere gittiler silâh temin ettiler ve savunma
tedbirleri aldılar.

Bütün bunlara rağmen, işçi kitleleriyle kök-
lü bağlar olmadığı için, işçi sınıfımız Marksist-
Leninist öncü müfrezesinin önderliğinden
yoksundu ve ihtilâli bir teşkilatlanmaya sa-
hip değildi. Reformcu sendikaların işçi sınıfı-
na gerici düzene boyun eğdiren etkileri hâlâ
kuvvetliydi. İşçi sınıfımız, gerici devletin te-
rör ve baskılarına karşı koyacak gerekli sa-
vunma tedbirlerini teşkilatlayacak, her hal ve
şart altında mücadeleyi devam ettirecek bir
durumda değildi. Bu sebeple sıkıyönetim işçi
mücadelesini bastırdı ve halkımızın 1960'lar
boyunca yükselip, 15-16 Haziran 1970'de do-
ruduma ulaşan mücadelesi duruldu. Devrim
değisi bu tarihten itibaren geri çekilmeye
başladı. Bununla birlikte 1970 yılının son ay-
ları ve 1971 yılı başları şiddetli mücadelelere
sahne oldu.

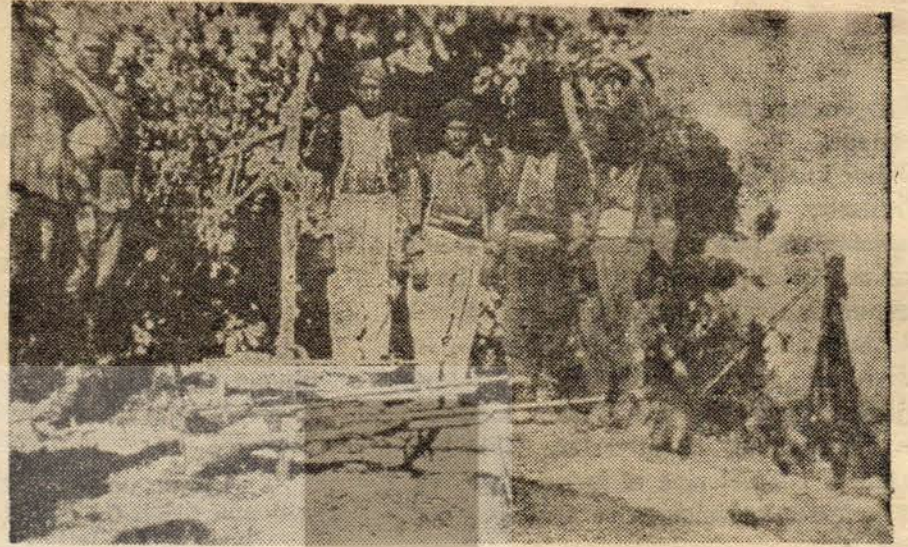
Türkiye'de Millî Mesele

Özünde Köylü Meselesidir «3»

MİLLÎ MESELEDE KİME SESLENİYORLAR ?

Tasfiyeciler, milli hareket konusundaki burjuva milliyetçi tutumları dolayısıyla, her zaman toprak ağalarına, faizcilere ve burjuvaziye hitap etmekte ve meseleyi gerici hakim sınıfların halletmesi yollarını aramaktadırlar. Bunun teorik temellerini çok önceden atmışlardı. Onlara göre, «millî baskıların esas hedefi, ezilen, bağımlı ve uyruk milletin burjuva zisidir.» Çünkü mesele pazara hakim olma meselesidir, diyorlar.

Peki pazara hakim olmak ne demektir? Mesele Kürt emekçilerinin yarattığı değerın sömürülmesi meselesi değil midir? Esas hedef emekçilerin sömürülmesi değil midir? Bugüne kadar millî zulümden en büyük acıyı kim çekmiştir? Meseleyi, ezen ve ezilen milletin pazara hakim olması mücadelesi açısından, yani milliyetçi açıdan görürseniz, millî baskının esas hedefi «ezilen milletin burjuvazisi» olur. Meseleyi, millî boyunduruğun kökünün kazınması ve emekçi halkın çektiği acılar açısından görürseniz, millî baskının esas hedefi emekçiler olur. Aslında bu konuda alınan tavır, kime seslendiği ve kiminle beraber olduğunuzla ilgilidir. Eğer ezilen milletin emekçi halkına

Dersim
1938:
Yenilginin
nedeni
feodallerin
önderliği

seslenme görevine birinci yeri verirseniz ve esas olarak onu harekete geçirmeyi düşünürseniz, tutumunuz buna uygun olacaktır.

Oysa tasfiyeciler daima toprak ağalarına ve burjuvaziye seslenmeye ve meseleyi burjuvazi önderliğinde çözmeye önem veriyorlar. Onlar, bir yandan dünyada «millî burjuva iktidarı olamaz» gibi hükmümler verirken, bir yandan da millî meseleyi millî burjuvazi önderliğinde çözmeye çalışıyorlar. Proletarya, millî burjuvazi önderliğinde de olsa, bir milletin kendi kaderini tayin etmesine saygı gösterir. Fakat daima meselenin proletarya önderliğinde çözülmesi için çalışır ve mücadele eder.

Tasfiyecilerin millî hareket karşısındaki bu tavırları nereden gelmektedir. Çünkü onlar meseleye Kürt işçi ve köylülerinin menfaatleri açısından bakmıyorlar. Onlar meseleye Türkiye proletaryası açısından, dünya çapında emperyalizme karşı mücadele ve enternasyonalizm açısından bakmıyorlar. Onların bakış açısı, Kürt burjuvazisi ve toprak ağalarının sınıf menfaatleridir. Bu bakış açısı, devrimci çözüme karşı olduğu için Türk hakim sınıflarının da tercihini kazanır. Esasen Kürt ağaları ve burjuvazisi, Türk hakim sınıflarıyla çoğu zaman uzlaşmakta ve emekçi halklara karşı birleşmektedirler.

HER SINIF KENDİ BAYRAĞINI AÇIYOR

Bugün Kürt milleti üzerindeki boyun duruğun kırılması konusunda iki siyaset ve iki yol ortaya konmaktadır. Her sınıf kendi bayrağını açmaktadır. Her iki milliyetten proletarya, devrim bayrağını açıyor. Türk ve Kürt halklarını devrim bayrağı altında birleşmeye çağırıyor.

Proletarya önderliğinde başarılabilecek olan millî demokratik devrim, emperyalizmin ve gericiğin hakimiyetine son verecek ve millî boyunduruğu da kıracaktır. Millî demokratik devrim, Türkiye'yi emperyalizmin varı - sömürgeci olmaksızın kurtaracağı gibi, Kürt milleti üzerindeki millî baskılara da son verecek. Kürt milletine eğer isterse ayrı devlet kurma hakkını kazandıracaktır. Millî - demokratik devrim, hem Türk hem de Kürt milleti açısından millî bir devrimdir. Millî devrim, özünde köylü meselesinin çözülmesidir. Millî demokratik devrim, her türlü feodal kalıntıya son vermekle, köylüyü toprağa ve hürriyete kavuşturmakla, millî boyunduruğun davandığı sosyal temeli yıkacaktır. Millî demokratik devrim sayesinde ki, Kürt milletin olduğu gibi, Türk milletin gelişmesini önleyen bütün engeller yıkılmış ve her iki milletin gelişmeleri önündeki yol açılmış olacaktır. Emperyalizm işbirlikçi burjuvazi ve toprak a-

ğalığı millî gelişme ve ilerlemenin önündeki esas engellerdir.

Türkiye halklarının proletarya önderliğinde omuz omuza gerçekleştirecekleri millî demokratik devrim, durmaksızın sosyalizme geçişi sağlayacaktır. Millî baskı ve eşitsizliğin ve millî ihtilafların kökünden halledilmesinin tek yolu budur. Çünkü millî eşitsizliğin de kaynağı, insan üzerindeki sömürüdür. Marks ve Engels, Manifesto'da şöyle diyorlardı:

«Bir bireyin bir başkası tarafından sömürülmesine son verildiği oranda, bir ulusun bir başkası tarafından sömürülmesine de son verilmiş olacaktır. Ulusun kendi bünyesindeki sınıflar arasında düşmanlık ortamı kalktığı ölçüde, bir ulusun bir başkasına düşmanlığı da sona erecektir.» (Komünist Manifesto, Bilim ve Sosyalizm Yayınları S. 70)

BİR OKUYUCU MEKTUBU :

HALKI, EMPERYALİZME, GERİCİLİĞE VE FEODALİZME KARŞI ANCAK PROLETARYA ÖNDERLİĞİ SEFERBER EDEBİLİR

Değerli arkadaşlar,

Biz burada Türk ve Kürt milliyetlerinden devrimciler olarak Halkın Sesi'nin 5. sayısında çıkan Kürt millî hareketiyle ilgili yazıyı sevinçle karşıladık. Bu konudaki tahlil daha da geliştirmek gerekir. Diğer taraftan çevremizdeki bazı kişiler bu yazı karşısında öfkeleniyorlar. Onlar Barzani'nin Kürt millî hareketine ihanet ettiğini görmek istemiyorlar. Ama gerçek onların düşündüğü gibi değil. Barzani gerçekten millî harekete ihanet etti. Sizin bu konuyu cesaretle ele alışınızı ve meseleye bakışınızı yürekten destekliyoruz.

Çağımızda millî meselenin devrimci bir tarzda çözümünü ancak proletarya önderliğinde olur. Ancak proletarya önderliği, halkı kararlı bir şekilde emperyalizme, gericiliğe ve feodalizme karşı seferber edebilir. Halkı yenilmez gücünü ortaya koyabilir. Ama Kürt millî hareketinin başına çöreklenen burjuva ve feodal önderlik Kürt millî hareketini yenilgiye sürükledi. Bununla beraber Kürt işçi ve köylüleri de büyük tecrübeler kazandılar. Millî mesele, işçi sınıfı önderliğinde millî demokratik devrimin başarıya ulaşmasıyla çözümler.

Bugün Kürt milliyetinden işçi ve köylülerin kurtuluşu Türk işçi ve köylüleriyle yürütecekleri ortak bir mücadeleyle olacaktır. Biz Kürt toprak ağalarına ve para babalarına karşı mücadele edeceğiz. Kürt ve Türk devrimcileri olarak her alanda birleşeceğiz. Halkımıza iyi örnekler olacağız. Aynı devrimci örgütlerde kaynaşacağız. Devrimci parti cençlik teşkilatları, sendikalar vs. millî hareketin en büyük korkusu budur.

Vakkas Çetin

Bir grup devrimci adına
Vakkas Çetin

GELECEK SAYIDA

- Burjuva Önderliği Millî Meselenin çözümünde iflas etmiştir.
- Proletarya Beylerin ve Mollaların Önderliğine seyirci kalabilir mi?
- Ağalar ve Faizcilerle ittifak millî savaş taktiğine dayanıyor.

TÜRKİYE İHTİLALCI İŞÇİ KÖYLÜ PARTİSİ

Davası

BELGELER I

Tüzük ve Program Taslakları ve Parti Kararları

AYDINLIK YAYINLARI

5 Lira P.K: 242. AKSARAY - İST.

15 - 16 Haziranın Beşinci Yılı

(Baştaraf, 3. sayfada)

emperyalizmine bağlamakla öyle tehli keli bir yola girmektedirler ki, arkalarından sürüklemeye çalıştıkları yurtsever ve dürüst insanları uyarmak önemli bir görev olmaktadır.

BREJNEV TAKİPÇİLERİ SOSYAL EMPERYALİZME BEL BAĞLIYOR

Bazı arkadaşlar, Türkiye'de revizyonistlerin zayıflığına bakarak onları küçümsüyorlar. Gerçekten de Krusçev Brejnev'in revizyonist takipçilerinin kitleler içindeki güçleri zayıftır. Dayandıkları esas kuvvet, üç-beş sendika ağası ve bürokrattır. Bu kuvvetlerini dahi, 12 Mart faşizmine borçludurlar Halkın mücadelesinin doruğuna vardığı 15-16 Haziran 1970'te revizyonizmin Türkiye'deki merkezini meydana getiren TİP elebaşları bir avuç kalmışlardı. Bunlara koltuk değneği veren ve tekrar doğrulmalarını sağlayan 12 Mart faşizmi oldu. Revizyonizm halkın mücadelesinin yükseldiği dönemlerde çöküntü halindeydi. Faşizmin devrimci mücadeleyi bastırdığı dönemlerde ise teslimiyet ve yılgınlığın bataklığından beslendi. Ancak unutmamak gerekir ki, Brejnev takipçileri esas güçlerini sosyal emperyalistlerden alıyor ve onun tahakkümünün genişlemesine bel bağlıyorlar. Bunlar aynı çapulcular gibi Türkiye'de ABD emperyalizminin yenilgiye uğratılmasından kendi hesaplarına yararlanmayı umuyorlar.

Brejnev takipçileriyle Amerikancı faşist güçler arasındaki çelişme, hakim sınıflar arasındaki çelişmelerdendir. Bu çelişmenin temelinde ABD emperyalizmi ile Sovyet sosyal emperyalizmi arasındaki rekabet yatıyor. İki süper devletin işbirlikçisi klikler her ülkede çatışıyorlar. Fakat bunlar, iki süper devletin dünya halklarına ve devrime karşı işbirliği ettikleri noktalarda her yerde aynı telden çalyıyorlar.

Brejnev revizyonistlerinin en sadık takipçisi, yurtdışında mevzilenen TKP revizyonist kligidir. Bunların taşıdıkları «Komünist» adıyla hiçbir ilgileri yoktur. Bu dönemler, Sovyet tanklarının gölgesinde sosyal-faşist bir diktatörlük kurma hayaliyle yaşıyorlar. Bu sebeple 1 Mayıs'ta yayınladıkları şarların başlarına «Mao'culukla Savaş» şiarını koyuyorlar.

Aslında onlar bu hafta altında işçi sınıfıyla ve Marksist - Leninistlerle savaşıyorlar ilân ederek sosyal - faşist yüzlerini açığa çıkarıyorlar.

Boran revizyonistleri ve diğerlerinin yanında pek toy kalan TSİP elebaşları da, bugün sosyal emperyalizme yaranma yarışına girmiş bulunuyorlar. Onlar bu yolda ilerledikçe, Türkiye işçi sınıfından, bütün emekçi halktan ve tabanlarındaki yurtsever ve devrimci unsurlardan en ağır darbeleri yiyecek ve yalnızlığa batacaklardır. Onlar, Lenin'in bayrağını yüksek tutan Mao Zedung'a ve Halk Çin'ine saldırdıkça, karşı - devrimci yüzlerini daha açık olarak ortaya koyacaklardır.

EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELE REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELEDEN AYRILAMAZ

Brejnev takipçilerinin ortak umudu, başta işçi sınıfımız olmak üzere halkımızın ABD emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı yürüttüğü bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinden yararlanmaktır. Bu sebeple ABD emperyalizmine karşı bağımsızlık mücadelemizin revizyonizme karşı mücadele ile birleştirilmesi büyük önem taşımakta-

dır. Lenin defalarca ve ısrarla belirtmiştir ki «emperyalizme karşı mücadele, revizyonizme karşı mücadeleden ayrılamaz» Lenin'in bu öğretisi bugün her zamankinden büyük önem taşımaktadır. Çünkü revizyonizmin merkezi, iki büyük emperyalistten biri olan sosyal emperyalizmdir. Bütün ülkelerdeki revizyonizm ise, sosyal emperyalizmin işbirlikçisi bir karakter kazanma yolundadır. Özellikle üçüncü bir dünya savaşı ihtimalinin yükseldiği şartlarda bu eğilim daha da hızlanmaktadır.

Bugün yurdumuz ABD emperyalizminin tahakkümü altındadır. Halkımızın baş düşmanı olan emperyalist ABD emperyalizmidir. Bununla beraber Sovyet sosyal emperyalistleri büyük bir yayılma ihtirası içindedir ve ABD emperyalistlerinin yıkıldığı her yere kollarını uzatma emelleri beslemektedir. Bu sebeple ABD emperyalizmine karşı yurdumuzun bağımsızlığı için mücadele ederken, halkımızın sovyet sosyal emperyalistlerinin tahakkümü ve sömür emellerine karşı uyanıklığını sağlamak, halkımızın bağımsızlık duygularını sağlamlaştırmak en başta proleteryanın görevidir.

Bugün Türkiye'de, CHP'de, Türkiye İş de, DİSK de, Brejnevçi revizyonistler de işçi sınıfının ekonomik ve demokratik hakları için belirli bir mücadele yürütüyor. Marksist devrimcilerin işçi sınıfı içindeki mücadelesi bütün bu reformcu ve revizyonist akımlardan farklıdır. Marksist devrimciler, asıl amaç olarak proletaryanın işçiköylü ittifakına dayanan devrimci iktidarı için mücadele ediyorlar ve ekonomik mücadeleyi bu esas amaca bağimli kılıyorlar.

Sosyalizme giden yolda, önümüzdeki mesele, yurdumuzu bağımsızlık ve demokrasiye kavuşturmadır. İşçi sınıfının bugünkü görevi ABD emperyalizminin hakimiyetine, işbirlikçi kapitalizme ve feodal kalınlara son veren milli demokratik devrimi zafere ulaştırmak ve durmaksızın sosyalizme ilerlemektir.

TÜRKİYE PROLETARYASI BAĞIMSIZLIĞIMIZI KAZANMAYA OLDUĞU KADAR KORUMAYADA ÖNDERLİK EDECEKTİR

İşçi sınıfı içinde günümüzün görevlerini kavramadan yürütülen bir ekonomik mücadele, reformculuğun ve daha tehlikelisi revizyonizmin değirmeni ne su taşır. Bu sebeple işçi sınıfı içindeki mücadelemize proleter devrimci siyasetin yön vermesi temel meseledir. «Nerede hareket, orada bereket» sloganı revizyonizmin sloganıdır. Biz işçi sınıfının devrimci mücadelesine hizmet eden aktif ve kararlı bir mücadeleyi savunuyoruz. Hedeflerini, düşmanlarını, dostlarını, dayanacağı güçleri açık olarak tesbit etmeyen bir «hareket» anlayışı revizyonist ve reformcu akımların yedeğine düşmekten kurtulamaz. Lenin'in öğrettiği gibi, emperyalizme karşı mücadelevi revizyonizme karşı mücadele ile birleştirmeliyiz. İşçi sınıfı ve sendikalar içindeki mücadelede revizyonizmin reformculuktan daha gerici ve karşı - devrimci bir karakter taşıdığını bilerek mücadele etmeliyiz.

Amerikan emperyalizmine karşı mücadele ederken, Sovyet sosyal emperyalizminin tahakkümü peşinde koşan karakterini işçi sınıfımızın her üyesine kavratmalıyız. Türkiye'nin devrimci proletaryası, yurdumuzun ABD

emperyalizminin tahakkümünden kurtarılmasına önderlik edeceği gibi, bağımsızlığımızın korunmasına ve sağlamlaştırılmasına da önderlik edecektir. Türkiye işçi sınıfı ve bütün halkımız, daha bugünden Sovyet sosyal emperyalizminin tahakkümü emellerine karşı en sağlam bir şekilde cihazlandırılmalıdır. Her türlü emperyalist tahakküme set çekilmelidir. Buna uygun olarak DİSK'in bloksuz ülkeler safında yer almak ve üçüncü dünya ile birleşmek yönündeki her karar ve davranışını vargücümüzle destekleyeceğiz.

Yurdumuzda hiçbir yabancı devlete tek bir üs verilmeyeceği tek bir yabancı asker yurdumuza sokulmayacağı, yabancı sömürsüne imkân verilmeyeceği ve yurdumuzun üçüncü dünyada yer alacağı kararını bütün halkımızın bilincine perçinlemek en başta işçi sınıfımızın görevidir. Çin, Arnavutluk, Kore, Vietnam ve Kamboçya işçi sınıfları ve halkları, bunun örneğini vermişlerdir. Onlar yurtlarını bir emperyalistin tahakkümünden kurtardıktan sonra, başka bir emperyalistin tahakkümü altına düşmemekte kararlı davrandılar. Oysa İkinci Dünya Savaşından sonra bir çok ülke, Nazilerin çizmelerinden kurtulurken ABD emperyalistlerine bağımlı duruma düştü. Bugün ise ABD emperyalizminin bütün dünyada gerilediği şartlarda Sovyetler Birliği, emperyalist çizmelerini giymiş ve gözlerini özellikle Avrupa'ya dikmiştir. İki süper devlet arasındaki çatışma, bütün «yumuşama» palavralarına rağmen derinleşmektedir. Üçüncü bir dünya savaşı ihtimali güçlenmektedir.

REVİZYONİSTLERİN GÜVENDİĞİ DAĞLARA KAR YAĞACAKTIR

İşte bu şartlarda işçi sınıfımızı proleter siyasi mücadeleye sevk etmek, işçi sınıfımızın ufkunu genişletmek, devrimin meselelerini ve dünya durumunu işçi sınıfımıza en iyi bir şekilde kavratmak proletaryanın ileri unsurlarının görevidir. Gelecek, 15-16 Haziranları yaratan işçi sınıfımızın ve bütün halkımızındır. Halkın önderi olan işçi sınıfımız, halkımızı her alanda yönetecek yeteneklere ulaştırılmalıdır. 15-16 Haziran mücadelesinin beşinci yıldönümü, işçi sınıfımızın devrimci niteliklerinin pekiştirilmesinde, önderlik görevini hakkıyla başaracak Marksist ideoloji ve teşkilatlanma ile cihazlandırılmasında yeni bir mücadele çağrısı olmalıdır. Bunu başarmak için revizyonizme karşı açık ve kararlı bir mücadele yürütmeliyiz. İşte bu sebeple 15-16 Haziran, yalnız emperyalizme ve faşizme karşı değil, revizyonizme karşı da proleter devrimci mücadele ruhunun güçlendirilmesi için yeni bir atılım olmalıdır. Revizyonizme karşı mücadele, esasen 15-16 Haziranın özünde vardır. Bu özünü yokedip onu müzeye kaldırmak isteyen revizyonistlere, en kararlı cevabı gene 15-16 Haziranları yaratan, işçi sınıfımız verecektir.

Biz, işçi sınıfımıza, onun sağlam müttefiki olan köylü yığınlarına ve bütün halkımıza güveniyoruz.

Revizyonistlerin güvendikleri dağlara ise karlar yağacaktır. Sovyet sosyal emperyalistleri de ABD emperyalistleriyle beraber, tıpkı Hitler faşistleri gibi tarihin mezarına gömüleceklerdir. İki süper devletin tahakkümü ve tehdidi altındaki bütün ülkeler, özellikle üçüncü dünya ülkeleri, bütün ezilen halklar ve Lenin'in bayrağını elinden bırakmayan bütün ülkelerin işçileri bu zaferi mutlaka kazanacaklardır.

ALMANYA'DA BULUNAN BİR GRUP DEVRİMCİ ARKADAŞIN MEKTUBU

Almanya'daki Türkiyeli İşçiler Ne İstiyorlar?

Yurt dışında bulunan Türkiyeli işçilerin sorunları çok yönlüdür. Biz bu mektupta birkaçını anlatmak istiyoruz.

İSSİZLİK

Almanya'da bulunan Türkiyeli işçilerin en büyük korkusu, işten atılmaktır. Çünkü işten atılan bir işçinin bir daha iş bulması hemen hemen imkânsızdır. Bu korku yalnız Türkiyeli işçilerde değil, tüm yabancı işçilerde mevcuttur. Alman kapitalistlerinin Sosyal Demokrat — Hür Demokrat iktidarı, yabancı işçileri kapı dışarı etmek için aklına gelen her tedbiri almaktadır. Sosyal Demokrat Partisinin önde gelen siyaset adamı, her fırsatta yabancı işçilerin haklarını savunur görünmekten geri kalmıyorlar. Ama aslında gerek devlet makamları ve gerekse firmalar tarafından yabancı işçilere yapılan her türlü haksızlığa göz yumuyorlar.

Sendikalar Birliği yöneticilerinin tutumu da aynıdır. Zaten bu yöneticilerin çoğu, Sosyal Demokrat partiden milletvekilidir.

Genel olarak yabancı işçilere karşı şu baskılar uygulanmaktadır: Burada beş seneyi doldurmuş bir işçinin, işten atıldıktan sonra başka bir firmada çalışmasına izin verilmemektedir. Hatta işçi kendisi iş bulsa ve patron da onu çalıştırmak istese bile, gene de çalışmasına müsaade edilmemektedir. Beş seneyi doldurduktan sonra işten atılan bir işçiye ise, Alman makamları, «Kusura bakma, elimizde iş arayan Alman işçileri var. Önce onlara iş bulalım, sonra size» demektedirler.

Alman hükümeti, «beş sene çalışmış olmak» şartını, yabancı işçilerin haksızlığa ve eşitsizliğe karşı topluca direnişlerini önlemek, onları bölmek için ortaya koymuştur. Amaç gayet açıktır. İşçileri kademeli ve kimsiz olarak bölmek ve bu şekilde onların direnişini kırmaya çalışmak. «Beş sene çalışmış olmak» şartı, Türkiyeli işçilerin büyük çoğunluğunu kapsamaktadır. Bu şarta göre, bundan en az beş sene önce Almanya'ya gelmiş olmak ve bu zaman içinde yalnız kanunî izin kullanmış olmak gerekmektedir. Buna göre, meselâ altı-yedi seneden beri Federal Almanya'da çalışmakta olan bir işçi, bu zaman içinde —diyelim ki, bundan üç sene önce— Türkiye'ye gidip üç ay kalmışsa, burada beş sene çalışmış olarak kabul edilmektedir. Bu durumda, işten atılan işçilerin büyük çoğunluğu, «beş sene Almanya'da kalmamış» kaydıyla sınır dışı edilmektedir. Çünkü, Federal Almanya'da bulunan Türkiyeli işçilerin büyük çoğunluğu inşaatlarda çalışmaktadır. Ve inşaatlar her sene kış aylarında tatil olmakta. İşçiler Türkiye'ye giderek dört - beş ay kalmaktadırlar.

Bugün Federal Almanya'da işten atılmış onbinlerce Türkiyeli işçi vardır. Alman makamları bu işçiler üzerinde planlı bir baskı uygulayarak, onların kendiliklerinden Türkiye'ye dönmelerini sağlamaya çalışmaktadır.

TASINMA YASAĞI

Taşınma yasağı şu şekilde uygulanmaktadır: Diyelim ki, Stuttgart yakınında bir şehirde çalışan bir işçi işten atıldı, Stuttgart'a geldi ve burada bir firmada iş buldu. Taşınma yasağı geçince Stuttgart'ta oturma izni alamaz. Dolayısıyla Stuttgart'ta bulunduğu işte çalışma olanağı ortadan kalkar. Bugün Almanya'da yürürlüğe giren taşınma yasağı, zaten uzun zamandan beri Alman polislerinin yabancı işçilere karşı uyguladığı baskının resmîye dökülmesidir. Aslında Yabancılar Polisi ve İş Dairesi, ekonomik krizi başlar başlamaz yabancı işçilere karşı taşınma ve çalışma yasağını uygulamaya başlamıştı.

Yabancılar Polisi ve İş Dairesi, işbirliği halinde Alman kapitalistlerinin yabancı işçilere karşı düşmanlık ve baskı siyasetini uygulamaktadırlar.

COCUK PARALARI

Yabancı işçilere karşı diğer bir baskı da, çocuk paraları konusunda uygulanmaktadır. Geçen sene Alman hükümeti yeni bir vergi kanunu çıkardı. Amaç, bütün emekçileri daha fazla soymak, kapitalistlere yapılan yardımları yüzünden boşalmaya başlayan devlet hazinesinin açığını bu yolla kapatmaktır. Yeni kanunla yabancı işçilere ağır bir darbe indirildi. Bu kanuna göre, çocukları memlekette bulunan yabancı işçiler artık çocuk parası alamıyacaktı. Kanunun yürürlüğe girmesiyle birlikte, Alman hükümeti, yabancı işçilerin gel-

dikleri ülkelerle yaptığı sosyal anlaşmaları da iptal ettiğini bildirdi. Yabancı işçilerin ülkelerinde (Türkiye, Yunanistan, İspanya, Portekiz) bulunan iktidarlar, sözüm ona Alman emperyalistlerinin tutumuna karşı çıktılar. Yeniden anlaşmalar yapılması için he, yetler geldi gitti. Sonunda Alman emperyalistlerinin isteklerini kabul ettiler ve anlaşmaları imzaladılar. Anlaşmaların imzalanması, Alman emperyalistleri ve bu ülkelerdeki iktidarlar tarafından işçilere tantanayla «mutlu» bir haber olarak verildi.

Bugün çocuk paraları konusunda Alman işçilerle yabancı işçiler arasında büyük bir eşitsizlik yürürlüktedir.

KONUT SORUNU

Bekâr işçiler ve aileleri memlekette olan işçiler, genellikle işçi yurtlarında kalmaktadırlar. Bu yurtlar, çoğunlukla tahta barakalar veya eski evlerdir. Çoğun, da su, helâ, mutfak yoktur. Bir odada ortalama dört veya altı kişi yatmaktadır.

Ailelerini yanına almış işçiler ise, Almanların beğenmeyip oturmamış çökmeye başlamış eski evlerde, bodrum katlarında veya tek odalarda oturmaktadırlar. Tüm yabancı işçiler, çok yüksek kira ödemektedirler. Örneğin, bodrum katında bir tek odanın kirası, 150 ile 300 mark arasında değişir. Eski bir binada, yalnız soğuk suyu olan, banyosuz, rutubetli duvarların, dan su akan iki odalı bir dairenin kirası en az 300 marktır. Böyle bir konut bulan yabancı işçi, en mutlu işçilerdendir. Birçok halk düşmanı açık göz de işçilerin konut ihtiyacını fırsat bilmekte, eski binaları sahiplerinden kiralayarak veya bina sahipleriyle ortaklık halinde, oda oda yabancı işçilere yüksek bedellerle biraya vermektedirler.

Federal Almanya'da iki türlü konut yapılmaktadır:

- 1 — Özel kişiler ve firmalar tarafından yapılan konutlar.
- 2 — Devlet kontrolü altında yapılan konutlar. Çeşitli meslek guruplarının kooperatif veya şirket ge-

linde yaptığı konutlar da bu guruba dahildir. Bunlara sosyal konutlar denmektedir.

Devlet kontrolü altında sosyal konut yapımı, ev arayanlar arasında rekabet yaratmaya ve ev sahiplerinin kiralari yükseltmelerine hizmet edecek şekilde yürütülmektedir. Örneğin, bir sene özel konut yapımı çok olunca, sosyal konut yapımı hemen kısıtlanır. Sorumlu kişiler, «sosyal konut yapımı pahalı oluyor» gibi beyanatlar vererek sömürüyü örtbas etmeye çalışırlar. Başka bir sene özel konut yapımı az olunca, sosyal konut yapımı çoğaltılır. Bu sefer de sorumlu kişiler, «devlet sosyal konut yapıyor» diyerek büyük gurultularla bunu reklâm ederler. Ama eve ihtiyacı olanların sayısı yapılan evler arasındaki açık hiç bir zaman kapatılmaz.

Kısacası devlet, sosyal konut vasıtasıyla mal-mülk sahiplerinin yoksul halkı gitgide daha fazla sömürmesini sağlama bağıyor.

EĞİTİM SORUNU

Çocuklarının yanına almış yabancı işçilerin en önemli sorunlarından bir tanesi de çocuklarının eğitimidir. Okul çağına gelmiş yabancı işçi çocukları ya hiç okula gitmiyor, yahut da gittikleri okullar kendi ihtiyaçlarına ve içinde yaşadıkları özel şartlara uygun olmaktan uzaktır. Anne ve babaları da dahil olmak üzere hiç biri yabancı dil bilmemektedir. Eğitim sistemi yabancıdır. Ve her şeyden önce, karnını de-yurmak üzere bu ülkeye gelmiş olanın verdiği emeklik vardır. Aynı ülkelerden gelen yabancı işçi çocukları kendi aralarında arkadaşlık kurmakla beraber, Alman çocuklarıyla arkadaşlık kurmakta zorluk çekmektedirler.

Türkiyeli işçi çocuklarının eğitimi için Türk hükümetinin buraya gönderdiği öğretmenler, özel olarak faşist ve ırkçı öğretmenler arasında seçilmektedirler. Bu öğretmenlerin görevi, ırkçı ve gerici propaganda yapmak, ilericileri ve yurtseverleri tesbit edip resmî makamlara bildirmektir. Her biri MIT ajanı olan bu öğretmenlerin asıl mesleği halk düşmanlığı olduğu için, okuttukları çocukların dertleriyle hiç ilgilenmemektedirler. Öğrencilerin meselelerini Alman makamlarıyla konuşup çözmeye yanaşmamaktadırlar. Zaten Almanlar da bunu istemektedirler. Bu faşist öğretmenler, emperyalist efendileri karşısında el bağlı durmakta, hatta birkaç saat okula gelip gitmektedirler. Geri kalan zamanlarını gezip tozmakla, çifte maaş alıp zevk ve sefa sürmekle geçirmektedirler.

Batı dünyasında kapitalistler, gençliği yozlaştırmak ve mücadelesinden uzaklaştırmak için bugün en etkili bir araç olarak fuhuşu ele almışlardır. «Medeniyet» ve «modern toplum» paravanası altında fuhuşun girmediği yer kalmamıştır. Burjuvazinin basın-yayın araçları bunun için seferber edilmişler. Burjuvazi, kendi ahlâksızlığını, gayet planlı bir şekilde okullara da sokmaktadır. «Ders» maskesi altında, öğrencilere seks filmi ile gösterilmektedir.

Batı Almanya'daki İşçilerimize Polisin Yeni Saldırısı:

FÜRTH'DE DİNAMİT NOBEL FABRİKASI ÖNÜNDE 27 TÜRKİYELİ İŞÇİ TUTUKLANDI

Batı Alman Hükümeti, son iki yıldır devam eden buhranı yabancı işçilerin sırtına yüklemeye çalışıyor. Yabancı işçilere karşı son zamanlarda ırkçı tedbirler uygulanıyor. Oturma ve çalışma izinleri uzatılmıyor. Batı Alman patronları, sudan bahanelerle yabancı işçileri işten atıyorlar. Nisan 1975'te Batı Almanya'daki Türkiyeli işsizlerin sayısı 60 bin civarındadır.

7 Mayıs'ta Fürth'deki Dinamit Nobel fabrikası da 19 işçiye çıkış verdi. Bunlardan 6'sı Türkiyeli, gerisi Yunan ve Alman'dı. Bu çıkışlar, 2400 işçi çalıştıran ve patlayıcı maddeler imâl eden Dinamit-Nobel fabrikasının uzun zamandır plânladığı toptan işten çıkarmaların başlangıcıydı.

12 Mayıs günü işten çıkarılan 6 Türkiyeli işçi ve 46 kadar Türkiyeli ve Alman işsiz, Dinamit-Nobel önünde toplanarak işten çıkarılanların geri alınmasını talep ettiler. Gösterici işçiler, davul çalyp halk oyunları oynayarak fabrikanın kapısını tuttular. İşe gelen işçileri grev ve çağırıldılar.

Dinamit-Nobel patronları, davul sesinden rahatsız oldukları ve fabrikalarının «çukulata imâl eden

bir fabrika olmadığını» gerekçesiyle polis çağırıldılar. Gelen polis, göstericilerin etrafını sardı ve resimlerini çekti. Fabrika içinde ise revizyonist D.K.P.'li (Alman «Komünist Partisi») işçi temsilcileri ile, sarı D.G.B. sendikasıdan işçi temsilcileri, işçiler arasında «gösterinin kanunsuz olduğunu» yayıyorlar ve göstericilerle işçiler arasında bir dayanışma doğmasını engelliyorlardı. Buna rağmen gösterinin ilk günü 40 kadar işçi gösteriyle dayanışmada bulduklarını belirttiler.

13 Mayıs günü sabahleyin, gösteri yeniden başladı. Öğleye doğru polis, bir göstericiyi polise hakaretten tutukladı. Bunun üzerine polisle çatışmalar çıktı. Tutukluları götürmek isteyen bir polis arabasının önüne yatan bir kadın işçi çöknünce, göstericiler polisle çatışmaya giriştiler. Polis arabalarını parçaladılar. 15 dakika kadar sonra, coplu ve köpekli 500 kadar toplum polisi Nürnberg'den takviye geldi. 27'si Türkiyeli ve 6'sı Alman olmak üzere 33 gösterici gözaltına alındı.

14 Mayıs günü, sorgu hâkimi 6

Alman salıvermesine rağmen 27 Türkiyeli göstericiyi tutukladı ve bunlardan 6'sı için de sınır dışı etme kararı çıkardı.

Aynı gün, Dinamit-Nobel önünde bildiri dağıtarak patronların, polisin ve revizyonistlerin yüzünü aşıya vuran KPD/ML (Almanya Komünist Partisi - Marksist Lenini) taraftarları, DKP revizyonistlerin sopalı saldırısına uğradılar.

Göstericilerin tutuklanmasından sonra Dinamit - Nobel patronları, gösteriyle dayanışmada bulunan 32 kadın ve 6 erkek Türkiyeli işçinin işine ihbarsız olarak son verildi.

15 Mayıs'ta 500 kişilik tam teşekküllü toplum polisi fabrika alanını işgal etti. Fabrikanın Batı Almanya'nın her tarafından gelecek Türkiyeli işçiler tarafından işgal edileceği yalanını yaydı. Bu aslında fabrikadaki işçileri yıldırma içindi. Aynı gün, Köln'de bir polisin öldürülmesi dolayısıyla siyah bir bant taşıyan polisler, halkı Türkiyeli işçilere karşı kışkırtmaya

Kruşçev - Brejnev Dönem Kliğinin Karşı- Devrimci Hükümet Darbesi

Enver Hoca şöyle diyor:

«Sovyetler Birliği'nde proleterya diktatörlüğü ve proleterya partisi tasfiye edildi. İktidarda artık işçi sınıfı değil, yeni revizyonist burjuvazi vardır. Devlet ve parti, revizyonistlerin kendi siyasî ve iktisadî hâkimiyetlerini korumak ve sağlamlaştırmak için kullandıkları bir âlet haline gelmiştir. Onların devlet ve partilerine yakıştırdıkları «sosyalist», «komünist» maskeler, sadece insanları aldatmak için bir araçtır. Zira devletin ve partinin karakterini tayin eden, onlara takılan isim ve hattâ onların sosyal bileşimleri değildir. Tayin edici olan, öncelikle ve esas olarak, onların izlediği siyasî, bu siyasînin kime hizmet ettiği ve kimin menfaatlerini temsil ettiği meselesidir.

«Partinin ve devletin niteliğinin değişmesi, siyasî ve ideolojik üst yapıdaki karşı-devrimci dönüşüm, kaçınılmaz olarak sosyalizmin iktisadî temelinin de değişmesine yol açar. Kruşçevlerin Marksizm düşmanı ideolojik anlayışlarına uygun olarak yaptıkları iktisadî reformlar, üretim ilişkilerinde esaslı değişikliklere yol açtı. Bu reformlar, Sovyet ekonomisine, üretimde hedefi kapitalist kâr elde etmek olan bir organizasyon ve yönetim sistemi getirdi. Kollektif kapitalist olarak bugünkü Sovyet devleti, üretim araçlarını yeni Sovyet burjuvazisi adına ve menfaatine yönetmektedir. Ortak sosyalist mülkiyet, yeni tipte bir devlet kapitalizmi mülkiyetine dönüşmüştür.» (Revizyonizm ve Maceracılık Yenilgiye, Marksizm - Leninizm Zafere Götürür», Aydınlık Yayınları, s. 71).

Sovyetler Birliği'nin ekonomisini incelemeye devam ederken, Kruşçev - Brejnev revizyonistlerinin iktidarı nasıl ve hangi şartlarda ele geçirdiklerini kısaca özetlemeye yarar görüyoruz.

Rusya'da 1917'de Lenin'in önderliğindeki Büyük Ekim Devrimiyle burjuvazi devrildi, proleterya diktatörlüğü kuruldu. Lenin, iktidardan devrilen burjuvazinin direnişinin on kat arttığına, üstelik genç Sovyetler Birliği'nin uluslararası sermaye tarafından kuşatılmış bulunduğuna işaret etti. Ayrıca Lenin, ülke içindeki küçük üretimin ve eski toplumun bütün geleneklerinin varlığını sürdürdüğünü, küçük üretimin her gün ve her saat kapitalizm yeniden yarattığını söyledi. («Sol» Kanat Komünizmi, Bir Çocukluk Hastalığı.) Yine Lenin, sosyalist devrimin «bütün bir yoğun sınıf çatışmaları dönemini» kapsadığını belirtti ve «bu dönem sona erene kadar, sömürücüler kaçınılmaz olarak geri dönüş umudunu beslerler ve bu umut geriye dönmek için teşebbüsler halini alır» dedi. (Sosyalist Devrim ve Milletlerin Kader-

lerini Tayin Hakkı; Proleterya İhtilâli ve Dönem Kautski.) Lenin, bütün bunlardan, kapitalizmden komünizme geçiş döneminin tümü için «proleterya diktatörlüğü zorunludur» («Sol» Kanat Komünizmi) sonucunu çıkardı.

Gerçekten de burjuvazi, Sovyetler Birliği'nde iktidarı ele geçirmek ve kapitalizme geri dönüşü gerçekleştirmek için sayısız teşebbüste bulundu. İç savaş çıkardı. Zaman zaman ayaklanmalar, kompolar, suikastler tezgâhladı. Üstelik, parti ve devlet iktidarına sızdırdığı siyasî temsilcileri vasıtasıyla proleterya diktatörlüğünü iğten fethetmeye çalıştı. Lenin'den sonra Stalin, burjuva yolunu tutmuş olan Troçki, Zinovyev, Kamenev, Buharin gibilerini Parti'den temizleyerek proleterya diktatörlüğünü korudu ve Sovyetler Birliği'nin sosyalizm yolunda ilerlemesini sağladı.

Ancak, dünyadaki ilk sosyalist ülke olan Sovyetler Birliği, kapitalizme geri dönüşü önleme ve proleterya diktatörlüğünü sağlamlaştırma konusunda nispeten tecrübesizdi. Stalin, büyük bir Marksizm - Leninist olmakla birlikte, sosyalist toplumda sınıf mücadelesinin sürdürülmesi konusunda bazı hatâlar yaptı. O, tarımın kollektifleştirilmesinin esas olarak tamamlanması üzerine, aceleci bir tutumla Sovyetler Birliği'nde «artık düşman sınıfların kalmadığını» (1) ve Sovyet toplumunda «sınıf mücadelesinin sona erdiğini» (2) ilân etti. Bu tutum, üretim araçlarının mülkiyeti üzerindeki sosyalist dönüşüm esas olarak tamamlandıktan sonra dahi sınıfların ve sınıf mücadelesinin varolmaya devam ettiğini gözardı ediyordu. Bu nedenle Stalin, kapitalizmin geri gelmesi tehlikesini sadece dışarda, emperyalizmin saldırısında görüyordu. Üst yapıda ve ideolojik alanda burjuva ideolojisine karşı mücadeleyi, kapitalizmin güçlerinde karşı işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin geniş çapta seferber edilmesi görevini ihmal ediyordu. Pratikte çoğu zaman, belli başlı burjuva yolcularının idarî tedbirlerle tasfiye edilmesiyle yetinildi. Bütün bu teorik ve pratik hatâlar, İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen yıllardan itibaren Sovyetler Birliği'nde revizyonist eğilimlerin canlanmasına yol açtı. Bunun yanı sıra, birçok Avrupa ülkesinde Faşizme Karşı Savaş yıllarında kurulan anti-faşist cephele içinde proleterya partilerinin burjuvaziye karşı bağımsızlığını koruyamaması, yer yer burjuvazinin proleterya partileri içine sızması için elverişli bir zemin yaratmıştı. Bu durum, 1940'ların sonuna doğru birçok partide güçlü bir revizyonist cereyan doğurdu. Yugoslavya'da iktidarı ele geçiren Tito, sosyalist devrim

in proleterya diktatörlüğünden başka yollarda bulunduğu, burjuvaziye karşı dışarıya bir mücadelenin gereksiz olduğu, zengin köylü ekonomisinin ve milli sanayi burjuvazisinin serbest bırakılması gerektiği gibi görüşleri vargüçüyle yaydı. Bu uğurda kendisine Polonya'da Gomułka, Macaristan'da İmre Nagi, vb. gibi destekçiler de buldu.

Bu eğilimlerin varlığı, bizzat Stalin ve Bolşevik Partisi tarafından tesbit ediliyordu. Stalin, ilkönce Tito'nun başını çektiği revizyonist cereyana karşı mücadeleye girişti. Bunun sonucu olarak revizyonist cereyana ağır bir darbe indirdi. Tito dışındaki birçok revizyonist karargâh dağıldı ve tasfiye edildi. Proleterya partilerine sızmış olan burjuva unsurların bir çoğu sindiler ve fırsat kollamaya devam ettiler.

Stalin ve SBKP merkez yönetimi, daha sonra, bizzat Sovyetler Birliği için de ortaya çıkan burjuva unsurlarla mücadeleye giriştiler. SBKP Merkez Komitesi'nin Ekim 1952'de yapılan 19. Parti Kongresi'ne raporu, Parti ve devlet kadroları içinde yozlaşarak burjuvazmiş unsurların varlığına dikkati çekiyordu. Rapora göre Parti'nin bazı örgütlerinin yöneticileri, «kendi gruplarının çıkarlarını Parti ve devlet çıkarlarına üstün tutarak» örgütlerini tamamen kendi adamlarından meydana gelen küçük topluluklara dönüştürmüşlerdi. Bazı endüstri işletmelerinin idarecileri, «bu işletmeleri kendi özel çıkarlarına alet etmeye» çalışıyorlardı. Bazı Parti ve Sovyet görevlileri, «kollektif çiftçilerin ortak mülkiyetini koruyacaklarına, onların mallarını israf etmekle meşgul oluyorlardı.

Bunun yanı sıra, ideolojik alanda, emperyalistler arasındaki gelişmelerin ortadan kalktığı, emperyalizmin artık savaşların kaynağı olmadığı; yurt içinde ise maddî teşvik unsurlarının daha fazla kullanılması, üretim araçlarının daha serbestçe dolaşımının sağlanması, mesela devlet makina traktör istasyonlarında yoğunlaşmış bulunan üretim araçlarının tekrar kooperatiflere dağıtılması gerektiği şeklindeki revizyonist görüşler de gitgide geliyordu. Kültür, sanat ve bilim dallarında da sosyalizme saldıran, proleterya diktatörlüğünü kötüleyen eserler çıkmaya başlamıştı. Stalin hayatının son yıllarında Sovyetler'de artık sınıfların ve kapitalizmin yeniden dirilmesi zemininin kalmadığı şeklindeki eski görüşlerini değiştirdi ve revizyonist eğilimlere karşı mücadeleye girişti.

Ancak, Stalin'in ölümünden sonra Kruşçev, Parti ve devlet organlarında yuvalanmış yoz burjuva-revizyonist unsurlara dayanarak ve her türlü haince manevraya başvurarak Parti ve devlet iktidarını eline geçirdi. Bu, proleterya diktatörlüğünü içerdense çokerten, proleterya diktatörlüğünün merkezini ele geçirip bütün devlet mekanizmasını bir burjuva diktatörlüğü haline getiren, sosyalizmi yıkıp kapitalizmi geri getiren karşı-devrimci bir hükümet darbesiydi. Hiç şüphesiz burjuvazi, proleteryanın elinden iktidarı alırken, «ben proleterya diktatörlüğünü yıkıyorum» demedi. Burjuvazi siyasî temsilcileri Kruşçev revizyonistleri, yıkıcılıklarını «sosyalizm» maske altında yürüttüler. Onlar, modern revizyonist ideolojiye dayanarak burjuva diktatörlüğünün geri getirilmesi için kamuoyu yarattılar. Aynı zamanda Lenin ve Stalin'e sadık bütün Parti ve devlet görevlilerine sahte-Marksist gerekçelerle saldırdılar. Kruşçev kliği, ilkönce 1953 - 1955 yıllarında Parti yüksek kademele-

peşe tasfiyeye girişti. Molotov, Malenkov, Zdanov, Zukov, Bulganin gibi birçok Stalinci «terör», «istibdat», «keyfi idare», «tahakküm rejimi», «canlık» gibi gerekçelerle bir bir uzaklaştırıldılar. Bu arada Kruşçev, Lenin ve Stalin dönemlerinde teşhir edilmiş ne kadar sağıcılar varsa hepsinin itibarını bir bir fade etmeye girişti. Troçkiist hainler ve burjuva ajanları hapislerden çıkartılıp partilere ve hükümetlere sokuldu. Nihayet Kruşçev, yerini yeterince sağlamlaştırdığını hissedince, 1956'daki 20. SBKP Kongresinde Stalin'e ve proleterya diktatörlüğüne karşı açıkça saldırıya geçti. Bu ideolojik saldırı, partinin ve devlet kademelerinin proleter devrimcilerden temizlenmesi faaliyetini hızlandırdı. SBKP'nin 1952'deki 19. Kongresinde seçilen Merkez Komitesi üyelerinin yüzde 70 kadarı, 1956 ve 1961'deki Kongrelerde tasfiye edildi, 1961'de tasfiye edilenler, 1956'da seçilenlerin ise yüzde 50'sini içeriyordu.

Stalin zamanında faaliyetleri çeşitli şekillerde sınırlandırılmış ve baskı altına alınmış olan burjuva unsurlar, Kruşçev'in iktidara gelmesinden sonra partide, hükümette, sanayi ve tarım kuruluşlarında ve üst yapının bütün alanlarında yönetim mevkilerini adım adım ele geçerek, Sovyet toplumunun hâkim sınıfı haline geldiler.

NOTLAR

1 — Stalin, «SSCB'nin Anayasa Taslağı Üzerine», Leninizmin Meseleleri.

2 — Stalin, «SBKP'nin 18. Kongresine Rapor», Merkez Komitesinin Çalışması bölümü, Leninizmin Meseleleri.

OKUYUCU MEKTUBU :

BULGARİSTAN'DAKİ TÜRKLER ÜZERİNDE SOSYAL - FAŞİST REJİM ŞOVEN BASKI VE TERÖR SİYASETİ UYGULUYOR

Ben 1969 yılının başında ailemle birlikte Bulgaristan'dan göç etmiş bir gencim. Bugün Türkiye'de Bulgaristan'ı çok güzel sosyalist bir ülke olarak kabul edenler var. Sosyalist ülke olarak yutturulmaya çalışılan Bulgaristan'da Marksizm - Leninizme tamamen zıt uygulamalar olmaktadır.

Marksizmin ilkelerine bağlı olan bir kişi her halde millî baskılara evet diyemez. Bulgaristan'da bugün müthiş bir millî baskı vardır. Türkler daima kötü muamele yapılmaktadır. Nerede tehlikeli ağır işler var, orada Türkler çalıştırılır. Karakolda dayak yiyenlerin çoğunluğu Türktür. Türkler her yerde hakaret edilir. Hatta Türklerin katledildiği olaylar da görülmektedir. Bugün artık Türk çocuklarına Türk ismi koymak yasaktır.

Bulgaristan'da bugün gençlere Marksizm - Leninizmin öğretilmesi söz konusu değildir. Onun yerini içki, kumar, fuhuş almıştır. Bulgar işbirlikçileri, ağababaları sosyal - emperyalistlerin izledikleri revizyonist çizgiden hiç şaşmamaktadırlar.

Bir Devrimci

çalıştı. Siyah bant taşımalarına sebep olarak göstericilerin bir polisi öldürmüş olduğu yalanını yaydılar.

Polis, dışardan her türlü yardımı önlemek için tutuklananların isimlerini bile açıklamadı. Bununla beraber tutukluların isimleri tesbit edilerek kendilerine avukat gönderildi.

21 Mayıs'ta diğer tutuklular için de aynı dışarı etme kararı alınması üzerine bir gösteri yürüyüşü yapıldı. Yürüyüşte polisin saldırısına protesto edilmiştir.

Batı Alman hükümetinin Türkiyeli işçi ve devrimcilere karşı bir buçuk yıl önce başlattığı saldırı, bu son tutuklamalarla daha azgın bir hal almıştır. Fakat bu saldırıların Türkiyeli işçileri yıldırması mümkün değildir. Polisin her baskısı, Almanya'daki Türkiyeli işçilerin saflarını pekiştirmektedir.

Batı Alman hükümetinin Türkiyeli işçilere karşı giriştiği bu saldırıyı protesto ederiz. Ayrıca, bütün devrimcileri ve halkımızı bu olayla ilgili olarak Batı Alman Kon soloslarını protesto etmeye çağırırız.

DEVİRİMCİ HAREKETİN ÖZELEŞTİRİSİ NASIL OLMALI?

12 Mart faşist diktatörlüğü devrimci harekete ağır darbeler indirdi. Yenilgiye beraber, özellikle 1972'den itibaren revizyonist ve terapist ideoloji hızla yayılma imkânı buldu. Devrimci geçmiş inkâr edildi. Devrimci mücadele hakim sınıfların bir oyunu, bir provokasyon olarak gösterilmek istendi. Dönellik ve ihanet kapılanlar oldu. Bir kısım «yol arkadaşları» kendilerini sahile atıp beyaz teslim bayraklarını çektiler.

Hakim sınıflar ve revizyonistler devrimci inkârı yönelen her türlü teslimiyetçi eğilimi körüklediler. Revizyonistler, yıldırgan ve dönelliğin çamurundan «12 Mart sosyalist» revizyonist partiler kurdular.

BUGÜNKÜ DURUM

Bugün yeni bir dönemde bulunuyoruz. Devrimci hareket bir yenilgi döneminden sonra, halkın mücadelesinin yükselmeye başladığı bu dönemde yeniden toparlanma, yaralarını sarma ve yeniden ileri adımlar olarak halka önderlik etme göreviyle karşı karşıyadır. İşte böyle bir dönemde geçmişin sağlam bir öz-eleştirisini yapmak hatalardan dersler çıkarmak, gelecekteki hataları önleyebilmek için geçmişin doğru bir şekilde değerlendirmek, bugün devam eden hataları tespit edip bir düzeltme hareketine girişmek, zorunlu bir görev olarak durmaktadır.

Hakim sınıflar istedikleri kadar devrimci hareketi yenilgiye uğrattıkları düşünüp sevinirler. Revizyonistler, istedikleri kadar «dövüldüğünüz yere bir daha gitmeyin» diyerek devrimci saflarda korku ve yıldırgan yaratmaya çalışırlar. Halkın yükselen mücadelesiyle birlikte devrimci hareket de toparlanacak ve hatalarından dersler çıkararak ilerleyecektir.

Çünkü kararlı devrimciler bayrağı ellerinden düşürmediler. Yerlere yuvarlanan pek çok dürüst insan yeniden doğrulmuş, üstünü başını silkelemiş ve devrim yolu na tekrar koyulmuştur. Üstelik çok sayıda yeni devrimci, saflara katılmakta ve taze bir kan gibi devrimci mücadelenin damarlarına akmaktadır. Revizyonizmin yaydığı yıldırganlık ve moral bozukluğunun yerini bugün devrimci iyimserlik ve mücadele azmi almaktadır. Kitleler bugün daha cesur bir şekilde mücadeleye atılmaktadır.

İşte bu şartlarda yapılacak bir öz-eleştiri devrimci mücadeleyi daha da canlandıracak, devrimcilerle büyük güç katacaktır. Devrimci hareketin ağır yüklerinden kurtulacak ve hatalarını yenerek devrim yolunda ilerleyecektir. Revizyonizme teslimiyetçiliğe, inkârcılığa ve maceracılığa karşı etkili bir mücadele ve devrimci kitlelerin eğitimi de ancak bu şekilde mümkün olabilir.

Şimdi yenilgiden çıkan derslerin değerlendirilmesi için gerekli şartlar da vardır. Ancak bugün, aradan belli bir süre geçtikten sonra, geçmiş hakkında doğru ve ayrıntılı bir tahlil yapmak mümkün olabilmektedir. İçinde bulunduğumuz pratik geçmişin derin izlerini taşıyor. Değerlendirmemiz için bugünden de yararlanma imkânına sahibiz. Yenilginin doğurduğu şartsızlıklar ve buhranlar da atlatılmıştır. Bugünkü durumda büyük çoğunluğun, eski hataları tekrarlamama ihtiyacı duyma suda devrimci bir öz-eleştirisinin yapılabilmesi için gerekli şartları yaratmıştır.

DEVİRİMCİLER HAKİM SINIFLARA DEĞİL HALKA ÖZELEŞTİRİ YAPARLAR

Geçtiğimiz yenilgi döneminde maceracılıktan teslimiyete ve yıldırganlığa yönelen devrimci öz-eleştiri adı altında hakim

Devrimci öz-eleştirisinin gerçekleştirilmesi için, bütün devrimcileri geçmişin değerlendirilmesine katılmaya çağırıyoruz. İşçiler, köylüler, aydınlar, bütün devrimciler dergimizin geçmiş sayılarını, ayrıca geçmişte çıkan devrimci yayın organlarını incelemeli, eleştirilerini dergimize yollamalıdır. Halkın kurtuluşu uğrunda mücadelede gelecekte daha iyi yürütmemizin ancak bu şekilde mümkün olabileceğine inanıyoruz.

sınıflara karşı günah çıkardılar ve geçmişte devrimci olan ne varsa karaladılar. Yusuf Küpeli, Ertuğrul Kürkçü gibi dönemler, Sıkıyönetim mahkemelerinde, geçmişte devrimci olan ne varsa karaladılar. Ve bu yaptıklarının işçi sınıfına bir öz-eleştiri olduğunu ilân etmeye kalkıştılar. Aslında onların yaptığı, faşistlerin ağır ceza tehditleri karşısında hakim sınıfların önünde boyun eğmek ve hakim sınıflara bir «öz-eleştiri» yaparak devrimci mücadeleyi karalamaktır. Bunların ihanetine sarılanlar ise yine revizyonistlerdir. Onlar, her gerici şeye sarıldıkları gibi bu dönemlere de sarıldılar ve alkış tuttular. Devrimciler, «öz-eleştiri» adı altında hakim sınıflara günah çıkaran ihanet akımıyla daima mücadele etmelidirler.

DEVİRİMCİ HAREKET REVİZYONİZME VE OPORTÜNİZME ÖZELEŞTİRİ YAPMAZ

Bir kısım sağcı burjuva aydını ve her yönden esen rüzgârlara kapılan kişi ise, yine yanlış bir öz-eleştiri yolu izleyerek sürekli olarak «öz-eleştiri» feryatları kopardılar. Onlar, devrimci hareketin, revizyonizmin ve maceracılığın hücumları karşısında boyun eğmesini ve oportünizme karşı öz-eleştiri yapmasını istedikler. Onların istediği «öz-eleştiri» devrimci hareketin kendi doğru hattını terk ederek revizyonizmin kuyruğuna takılmasıdır. Şüphesiz ki, devrimci hareket, geçmişten, revizyonistlerin «uslu durmak gerektiği» so nucusunu çıkarmayacaktır. Tam tersine daha da kararlı mücadele etmek gerektiği sonucunu çıkaracaktır. Ve bu yüzden revizyonistler ve trokistler hiç bir zaman tatmin olmayacaklardır. Şunu bilmeliyiz ki, devrimci hareket, revizyonizmin önünde günah çıkarak «öz-eleştiri» yapamaz. Bunu yaptığı an burjuvaziye teslim olmuş demektir. Çünkü revizyonistlerin «öz-eleştirisinden» anladığı burjuvaziye teslim olmak ve sosyal — emperyalizmin usaklığı nı kabul etmektir. Devrimciler, şüphesiz böyle bir öz-eleştiri yapmayı da reddetmelidirler.

ÖZELEŞTİRİ KENDİNİ İNKÂR EDEREK VE MACERACILIĞIN KUYRUĞUNA TAKILARAK YAPILAMAZ

Bazıları ise, öz-eleştirisinden devrimci hareketin bütünüyle inkârını ve sözümüne «pirüpa devrimciler» haline gelmeyi anlıyorlar. Onlar, geçmişten revizyonizm trokizm ve maceracılıkla daha kararlı mücadele etmek sonucunu çıkaracakları yer de revizyonizmle uzlaşma ve maceracılığın kuyruğuna takılma sonucunu çıkarıyorlar. Onlar, geçmişten kitlelerle daha fazla birleşmek, kitlelerle daha sıkı bağlar kurmak gerektiği sonucunu çıkaracakları na, kitlelerden daha fazla kopmayı ve kitlelere değil küçük burjuva aydınlarına güvenmeyi ögütüyorlar. Revizyonizm ve maceracılığa boyun eğen bir öz-eleştiri anlayışı, trokizmin ve revizyonizmin işine yaramıştır.

HATALARIN TEMELİNDE TEKNİK DEĞİL SİYASET YATIYOR

Bu arkadaglar ise, geçmişin yanlış

ve derinlemesine bir eleştirisini yapacaklarına, hataları örtbas ediyorlar ve hataların kaynağında siyasetin olduğunu unutarak yenilgiye teknik sebeplere veya son derece sathi sebeplere bağlıyorlar. Böylece siyasetin yerini teknik almış oluyor. Bu anlayışla hataların temelini inlemek mümkün değildir.

Zafer ya da yenilgi, devrimci hareketin siyasi çizgisinin doğruluğuna ya da yanlışlığına bağlıdır. Doğru bir siyasi çizgi, Marksizm — Leninizmin ülke şartlarına kaynaştırılması sayesinde kazanılır. Tayin edici olan ideoloji ve siyasettir. Teknik ve diğer unsurlar bunlara tabidir. Doğru bir siyasi çizgiye sahipsek her şeye sahip olmamız mümkündür. Doğru bir siyasi çizgi sayesinde proletaryanın öncül örgütünü inşa edebiliriz, halk kitlelerini devrim yolunda seferber edebiliriz.

ÖZELEŞTİRİ GERÇEKLERE DAYANMALIDIR. KOPYACI OLMAMALIDIR

Devrimci hareket, geçmişini gözden geçirirken ve öz-eleştirisini yaparken mutlaka gerçeklere dayanmalıdır. Önce ortaya bir fikir atıp, sonra bunu ispat etmek için delil aramak insanı gerçeklerden uzaklaştırır. Çünkü gerçek olaylar zaten yaşanmıştır ve vardır. Yoksa bu gerçekler, fikirlerimizi ispat etmek için delil ararken ortaya çıkmıyorlar. Böyle bir yöntem işi kâfîye uydurmak demektir. Oysa istisnasız bütün devrimcilerin olayları inceleyerek farkına varabilecekleri açık gerçekler vardır. Hiç bir inceleme yapmadan ortaya atılan fikirler ise çoğu zaman gerçeklere uymaz ve yanlışdır.

Yine devrimci hareket, geçmişini gözden geçirirken kendi ülkesinin gerçeklerinden hareket etmeli ve başka bir ülkenin devrimcilerinin bambaşka şartlarda yaptığı öz-eleştirisini taklit etmeye kalkışmamalıdır.

Devrimciler olarak, daima parçaya değil, bütüne esas ağırlığı vermeyi ve parçayı bütüne tabi kılmayı bilmeliyiz. Bir parçaya var olan bir hatanın her zaman bütünü bağladığını düşünmemeliyiz. Sadece bir kısmın gözönüne alınması, kaçınılmaz olarak tek yanlılığa, yanlış tespitlere götürür.

Geçmiş gözden geçirirken tayin edici hatalarla, tali durumdaki hatayı da dikkatlice ayırmak zorundayız. Tali durumda ki hataları fazla büyütmemeli ve hatanın esas kaynağına inmemeliyiz. Esas tutulacak halkayı kavramalıyız. Hataları doğru tespit edebilmemiz için, hataları gidermenin somut çözüm yollarını bulma amacını taşınmalıyız.

ELEŞTİRİDE SORUMSUZLUK VE TUTUCULUK

Devrimci hareketin geçmişini gözden geçirirken inkârcı olmamaya, geçmişteki başarıları da gözönüne almaya dikkat etmeliyiz. Öz-eleştirisinde tek yanlılık ve inkârcı tutum devrimci mücadeleye yarar değil zarar getirir.

Öte yandan, öz-eleştirisinde tutucu olmak ve hataların üzerine kararlılıkla gitmek de son derece önemlidir. Hatalara sahip çıkmak ve eleştirisini bastırmak, devrimcilerin cesaretini kırar ve devrimci hareketin gelişmesini engeller. Gerçekler

karşısında eleştirisini bastıran bir tutum bizi hataların kuyruğuna takılmaya götürür. Öz-eleştirisinin devrimci hareketin itibarını zayıflatacağını, düzenimizi bozacağını düşünmek burjuva tutumdur. Eğer devrimci bir öz-eleştiri görevi gerçekten yerine getirirse, zayıflayan sadece geçmişte yapılan ve bugün de devam eden hatalar olacaktır. Eski düzenin bozulması ise, yeni bir düzenin oluşması için zorunludur. Mevcut durumu savunmak ve her yeniliğe karşı çıkmak, burjuvazinin ve gericiğin dünya görüşünün içimizdeki yansımalarıdır.

Devrimci öz-eleştirisine katkıda bulunmak her şeyden önce dürüst ve cesur olmayı gerektirir. Tespitlerimiz doğru da olsa yanlış da... Eğer eleştiride samimiyet, bunu kim engelleyebilir? Lenin şöyle diyor:

«Bugüne kadar bütün devrimci partiler, gurura kapıldıkları, güçlerinin nerede yattığını göremedikleri ve zaafıların ortaya koymaktan korktukları için mahvoldular. Ama biz yıkılmayacağız, çünkü biz zaaflarımızı ortaya koymaktan korkmuyoruz ve onları alt etmesini öğreneceğiz.» (SBKP Tarihi, Sonuç bölümü, Proleter Devrimci Aydınlar için.)

DEVİRİMCİ ÖZELEŞTİRİ DEVİRİMCİLERE VE KİTLELERE DAYANMALIDIR

Devrimci bir öz-eleştiri ancak devrimcilerin ve devrimci kitlelerin görüşleri alınarak ve onlardan gelen fikirler merkezi bir şekilde toplanıp sistemleştirilerek yapılabilir. Devrimci öz-eleştiri kitlelerin sesine kulak vermek demektir. Devrimci hareketin siyaseti kitlelerin faaliyetiyle birleştiği zaman bir anlam ifade eder. Öyleyse, hataları en iyi tespit edebilecek olanlarda, devrimci siyaseti uygulayan devrimciler ve kitlelerdir. Öz-eleştiri bir odaya kapanıp kafa patlatan bir kaç kişinin işi olamaz.

Devrimci hareket her şeyden önce devrimcilerin ve sıradan işçilerin, köylülerin, aydınların görüşlerini, eleştirilerini almaya önem vermeli ve onları devrimci hareketin geçmişini eleştirmeleri için teşvik etmelidir.

Devrimci kitlelerden gelen fikirler ve eleştiriler, toplanmalı ve merkezi bir şekilde sistemleştirilmelidir. Bu sistemleştirilen fikirler yeniden kitlelere götürülmeli ve onların görüşleri tekrar alındıktan sonra yeniden merkezleştirilmelidir. Ancak bu yöntemle doğrulara yaklaşabilir ve gelecekteki hataları önlemek için geçmişten dersler çıkarabiliriz. Geniş bir düzeltme hareketine girişmenin yolu da budur.

Devrimci öz-eleştirisinin bir parçası olarak bütün işçi, köylü aydın ve devrimcilerden dergimizin bütün geçmiş sayılarını, ayrıca eskiden çıkmış bütün devrimci yayın organlarını inceleyerek eleştirilerini yollamalarını diliyoruz. Buna herkes katılmalıdır. Hataları tespit etmek için mümkün bir ideolojik seviyenin şart olduğunu düşünmek son derece hatırdır.

Gelecekte beraber yürümek, ancak geçmiş mücadele ve hatalar üzerinde bir fikir birliği sağlamakla mümkün olur.

GELECEK PARLAKTIR, YOL DOLAMBAÇLIDIR

Halkımız, faşist diktatörlüğün zulmü altında acı çekiyor. Milyonlarca halk kurtuluşu ve devrim istiyor. Halk bu mücadelede yönetecek olan ve seferber edecek olan devrimci proleterya partisidir. Devrimci öncünün inşası ancak sağlam bir öz-eleştiri temelinde ilerleyecektir.

Acı çeken milyonlarca halkımızın kurtuluşu uğrunda vazgeçemeyeceğimiz bir hatamız olabilir mi? Elbette olamaz. Hatalarımıza yeneceğiz ve halkımızın kurtuluşu uğrunda kararlılıkla ilerleyeceğiz.